PARTICULARS ABOUT TIRUMALA

GENERAL:—Height 2,820 Feet above sea level.
Temperature :—Maximum 94° Minimum 60°
Rainfall 40″

INCOME FROM TEMPLES FOR APRIL, 1973.

			Rs.	Ps.
1	Sri Venkateswaraswamy Temple, Tirumala	...	41,74,453	64
2.	Sri Govindarajaswami Temple, Tirupati.	...	41,434	50
3.	Sri Padmavathi Devi Temple, Tiruchanoor	...	37,184	82
4.	Sri Venkateswaraswamy Temple, Mangapuram	...	2,587	40
7.	Sri Kodandaramaswamy Temple, Tirupati.	...	1,508	99
6.	Sri Kapileswaraswami Temple, Tirupati.	...	1,049	76
5.	Sri Vedanarayanaswamy Temple, Nagalapuram.	...	961	17
8.	Sri Kalyana Venkateswaraswamy Temple, Narayanavanam.	...	122	25
	Total	...	42,59,302	53

PILGRIMS' PARTICULARS

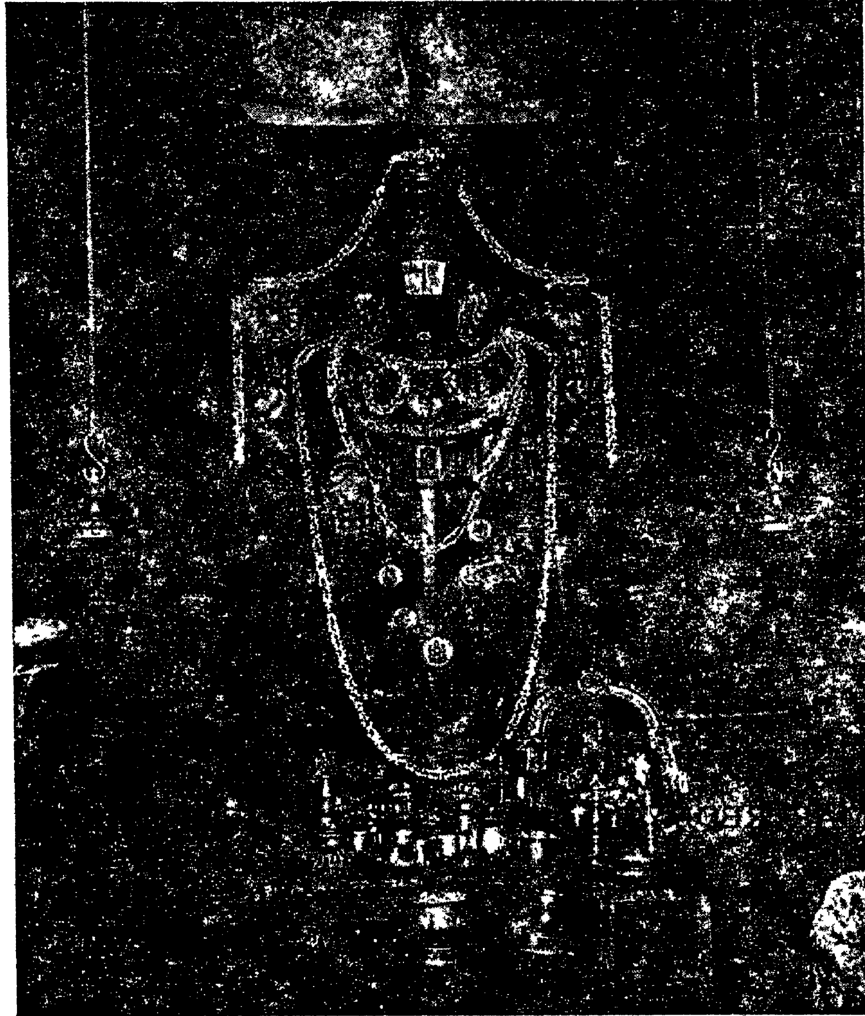
APRIL, 1973.

Number of pilgrims, who availed T. T. D. Transport facilities on Ghat Road	Adults	...	5,41,106
	Children	...	52,801
Number of Pilgrims, accommodated in the choultries	at Tirupati	...	1,06,714
	at Tirumala	..	1,37,115
Number of vehicles to Tirumala by Ghat Road	Motor Cars	...	7,352
	Motor Cycles	...	223

* * *

Visit * * * * * * ***MANGAPURAM**

DURING

SAKSHATKARA VAIBHAVA FESTIVAL

From 4-7-73 to 6-7-73

Puranas claim that Lord Venkteswara stayed here for some months after his marriage and before proceeding to Tirumala.

Special arrangements are being made by the management to meet the influy of the pilgrims. All the devotees may utilise this opportunity and receive the blessings of the Lord.

Issued by: **T. T. DEVASTHANAMS.**

***Mangapuram is situated on the bank of sacred Swarnamukhi at 6 miles from Tirupati on Tirupati-Bakarapet Road. There are direct buses between Tirumala and Mangapuram.**

THE SAPTHAGIRI

Vol. 4 **MONTHLY** *No.* 1

Editor & Publisher ·

K. SUBBA RAO, M.A.,
T. T. DEVASTHANAMS,
TIRUPATI.
PHONE : 752

Printer :

M. VIJAYAKUMAR REDDY, L.P.T.,
Manager,
T. T. DEVASTHANAMS PRESS,
TIRUPATI.
PHONE : 340

Annual Subscription: Rs. 5/-
Per copy: 35 Ps.
By Post: 42 Ps.

For copies and other particulars

EDITOR,
T. T. DEVASTHANAMS,
TIRUPATI.

'The opinions expressed by various authors in the Journal are personal.'

Editor.

CONTENTS

PAGE No

* * *

Cover Page. **Lord Venkateswara in Pearl Coat.**

Due to some unforeseen circumstances the magazine could not be released in time. We regret very much for the inconvenience caused to the readers—EDITOR.

Editorial * * * * * *

With the current issue, our " Sapthagiri " has grown up by one more year from its infancy. We thank all the readers, agents and officers-in-charge of various T.T.D. Institutions, for their unstinted support to the journal to maintain the present circulation in the face of the un-precedented disruption of every thing, that the country has witnessed during the period between September, 72 to April, 73. But for this support it has received, the magazine would have been convalescing by now on account of the drop it would have had in circulation. Thank God, Devotion carried the palm over differences

The management with a view to bestow the magazine independent entity so as to serve as a bridge between the two banks of devotion, the first being the temple and the other the pilgrim public, has taken a decision to make the Journal more independent and self–reliant The present Executive Officer, in all magnanimity, has not only honoured the commitment but also has been taking active steps, giving his helping hand, to make the steps of Sapthagiri steady and sturdy. Now it becomes imperative on all the subscribers, advertisers and other philanthropic public, to make the magazine self-sufficient in all aspects enabling it to serve the cause of the pilgrims with renewed vigour in future also. The magazine will inturn be projecting the image of the institution, by reasonable interpretations and clarifications to its activities while representing the remediable grievances of the pilgrim public, seeking necessary redressal so that the pilgrimage becomes a happy memory for them instead of an ordeal. With this intention only we have also opened letters column for eliciting reader's opinions on various subjects connected with the magazine, or the pilgrimage to religious centres Constructive, uninhibited, and practicable suggestions on any remediable problem will find place in these columns.

A notable achievement of the department was that it could cause a vent of action to the thoughts of the management, that the interests of the institutions would be served better only by a co-ordinated and well-knit publicity system. Perusing the sales net-work of Sapthagiri with as many as 55 agencies and 42 T.T.D. Institutions as sales centres in 8 states, and having been fully convinced of the possibility for higher sales for the other valuable T. T. D. Publications which are but the exclusive products and property of the Devasthanams, the management shifted them to the control of Sapthagiri from November, 1972 enabling us to make them available for sale on liberal discounts and other trade concessions The results of this short period have given us a new lease of confidence that we could disappoint neither the management nor the devotees who are in quest of good sales and publications respectively.

But all was not well with us We had our disappointments too. While the disruption of communications impeded the circulation prospects ,the restricted supply of electricity stood in the way of the scheduled release of the journal We are yet to reach normalcy. We hope the readers would bear with us.

But what ever and however we may say, the readers are the best judges We are, afterall, only the instruments of the great Divine Drama. ★

News & Notes * * * * * * *

Photo taken in connection with the Anniversary Celebrations of the T. T. D. Information centre Bangalore. In the picture are seen Sarvasri A. R. Badri Narayana (3rd from left) Sri Mohanlal Sukhadia, Srimati and Sri S. V. Subramaniyan (E. O. T.T.D.)

Anniversary of the T. T. D. Information Centre Bangalore.

Sri Mohan Lal Sukhadia, the Honourable Governor of Mysore inaugurating the 17th Anniversary of the T.T.D. Information Centre, Bangalore, assured, that he would do his best to see the running of direct buses from Bangalore to Tirumala. The Honourable Governor was speaking at the anniversary function held on 1—5—1973 at the Town Hall Bangalore.

The Honourable Governor in his speech wished the managements of other religious shrines and temples to follow the example of the T.T. Devasthanams, in stimulating the sense of integration and oneness as we well as broadening the outlook of the devotees.

Sri A. R. Badari Narayan, Minister for Education, presiding over the occasion laid emphasis in his presidential address on the points referred by the Governor.

Earlier Sri V.R. Naidu, President of the Local Advisory Committee, welcomed the gathering.

Prize distribution by
Sri S.V. Subramaniyan

Sri S.V. Subramaniyan, Executive Officer, T. T. Devasthanams, who gave away prizes to the winners of the Suprabhatam competition, replying to the suggestions made, informed the gathering that in view of the policy decision taken by the management not to allow private buses to Tirumala, special arrangements only can be made to see that the pilgrims arriving at Tirupati need not wait for more than half an hour on their onward journey to Tirumala.

Sri A. Valliappan, District Collector, Chittoor who has been the Specified Authority (in place of the T T D. Board of Trustees) distributed the pictures of Lord Venkateswara to the distinguished guests

Kumari Padmasri and Sri B. P. Revanna also spoke.

New Chariot of Sri Govindarajaswami

The New Chariot of Lord Govindarajaswamy, which was constructed at a cost of about Rs. 3 lakhs, under the direct supervision of Sri Sivananda Mouna Swamy of Tiruvalam was put on trial on 7—5—73 at Tirupati. Sri Sivananda Mouna Swamigal supervised the celebration More than two thousands pilgrims witnessed the procession of this chariot on which the portrait of Lord Govindaraja was adorned for the purpose

Sri S. V. Subramaniyan Executive Officer T.T.D; Sri Sivananda Mouna Swamygal and Sri P. Govindachari of one of the Acharya purusha families of Govindaraja Temple

Sri S. V. Subramaniyan, the Executive Officer and many other officials of the T T D took part in the procession.

T.T.D. Choultry at Dwaraka Tirumala.

The Tirumala Tirupati Devasthanams has opened a choultry at Dwaraka Tirumala, W.G District recently Dwaraka Tirumala which is at about 12 miles from Bheemadolu is also a hill abode of Lord Venkateswara as in Tirumala. There are regular conveyances from Bheemadolu the nearest Railway Station on Vijayawada—Waltair line of South Central Railway

The New Chariot

Pilgrims who are unable to perform their pilgrimage to Tirumala, the seat of the Lord of the Sevenhills do generally fulfil their vows in this holy place

The T.T D. Publications and pictures of Lord Venkateswara will be available in various sizes for sales, besides the copies of Sapthagiri journal.

We hope all the devotees would visit the holy shrine and receive the blessings of the Lord enshrined therein and make use of the services of the Choultry of the T T.D

Information Centre, Chittoor.

The T.T.D. Management has closed down the T.T D Information Centre at Chittoor with effect from 1—5—1973

The T T. D. Information centre at Jadcherla (A.P) also has been closed.

Other news.

The Government of Andhra Pradesh have upgraded the Executive Officers posts of the following temples to the cadres of Deputy Commissioners, Endowments.

1. Sri Venkateswaraswamy Temple, Dwaraka Tirumala.
2. Sri Sitharamachandraswamy Temple, Bhadrachalam.
3. Sri Durga Malleswaraswamy temple, Vijayawada.

Sri Seetaramachandraswamy temple, Bhadrachalam.

Photo by : Sri Y. Narasimha Rao, Bapatla.

SRI AUROBINDO'S SAVITHRI

SRI A. VENKATA RAO, M.A.
TIRUPATI

(*Continued from March* 1973 *issue*)

The struggle theme in " Savitri " is between Savitri and Yama (Light and Darkness, or Death and Immortality or goodness and bad) for " the soul of the world called Satyavan " with the magnificient triumph of Savitri over Yama, Life Divine will be founded in its resplendent glory. Aswapathy's Yoga is the Integral Yoga prescribed by Sri Aurobindo to the humanity at large to attain beautitude. So also the strife between Satan (Yama) and God (Savitri) to save Adam (Satyavan).

In Paradise Lost, God deputed His Son, Jesus, for this purpose. Mother Goddess sent Savitri, her incarnation with divine consciousness and qualities to redeem Satyavan's soul. Here Yama tried to tempt Savitri with alluring boons. Satan tempted eve and attempted to tempt Jesus, God's son with all sorts of tricks, like Comus, and Dalila

Metre: Besides the thematic content and symbolic language, the third element in overhead, poetry, is the rhythm. The poetic line is the miraculous fusion of idea, language and rhythm (Sat-Chit-Ananda!) Sri Aurobindo writes:

" The structure of the pentameter blank verse in " Savitri " is of its own kind and different in plans from the blank verse that has come to be ordinarily used in English poetry. It dispenses with enjambment or uses it very sparingly and only when a special effect is intended; each line must be strong enough to stand by itself, while at the same time, it fits harmoniously into the sentence or paragraph like stone added to stone; the sentence consists usually of one, two, three or four lines, more rarely five or six or seven; a strong close for the sentence is almost indispensable; except when some kind of inconclusive eadence is desirable, there must be no laxity or diffusiveness in the rhythm or in the material flow any where there must be flow but not a loose flux.[8] In the first reading, the blank verse in Savitri, may be found as dull and monotonous, but subsequent readings will prove its natural beauty and rhythm, which we will find in Sanskrit literature, especially in Kalidasa. As Browning remarked about his own poetry, Sri Aurobindo's poetry is a mantric, mystic poetry, which is not written as a substitute for a cigar.

Rhythm:

Sri Aurobindo is of the opinion, that rhythm and word music are indispensable but are not the whole poetry. Certainly the significance and feeling suggested and borne home by the words and rhythms are a capital part of the value of poetry.[9] The rhythm in Savitri verse has Pope's geometrical symmetry and neat divisions, balanced single lines, *viz.*,

(*a*) " But wisdom comes and vision grows within... "[10]

(*b*) " A dense veil was rent, a mighty whisper hear. .....".[11]

(*c*) " Sunbelts of knowledge and moonbelts of delight".[12]

---

8. Savitri. pp. 908.
9. Letters of Sri Aurobindo (Third Series), p. 14.
10. Savitri, p. 25.
11. Ibid., p. 47.
12. Ibid., p. 103.

(*d*) " All Times is one body, space a single book."[13]

(*e*) " Objects are his letters, forces are his words."[14]

Epigrammatic finish of the lines gives a careful and consummate craftsmanship and refreshing effect to the verse The poet understood the novelty and difficulty in this rhythm-structure and he wrote to a correspondent in 1932 " you cannot take that as a model; it is too difficult a rhythm-structure to be a model. I shall myself know whether it is a success or not, only when I have finished two or three books." As the entire epic was written in this manner, we are not unjustified in the conclusion that the poet is satisfied with this structure.

Imagery:

The similes and metaphores in Savitri have Miltonic scope and amplitude with Homeric precision and Kalidasian mellowfulness. In Book I canto IV, Man is compared to " the sailor on the flow of Line," *i.e.*, a sailor in time. He begins with time and he is trying to voyage to eternity. This ingenious similitude sustains from pages 62 to 65 in Vol. I-1-IV. Such a grand and long simile is rare in epic poetry.

" This is the sailor on the flow of Time,
This is World-Matter's slow discover,
Who, launched into this small corporeal birth,
Has learnt his craft in tiny bays of self,
But dares at last unplumbed infinitudes,
A Voyager upon eternity's seas.... .
. . . .
A trafficker in small impermanent wares,
At first he hugs the shore and shuns the breadths,
Dares not to affront the far-off perilous main
. . . .
He travels close to unfamiliar coasts,
And finds new haven in storm-troubled isles
Or, guided by a sure compass in his thought,
He plunges through a bright haze that sides the stars,
Steering on the trade-routes of Ignorance. .
. . . .
A seeker of the islands of the Blest,
He leaves the last lands, crosses the ultimate seas,
He turns to eternal things his symbol quest,
Life changes for him its time—constructed scenes
It's images veiling infinity
Earth's borders recede and the terrestrial air
Hangs round him no longer its translucent veil
. . . .
The eyes of mortal body plunge their gaze
Into Eyes that look upon eternity. .
. . . .
He crosses the boundaries of the unseen
And passes over the edge of mortal sight
To a new vision of himself and things..
. . . .
His is a search of darkness for the light,
Of mortal life for immortality .
. . . .
A sailor on the Inconscient's fathomless sea,
He voyages through a starry world of thought
On Matter's deck to a spiritual son....
. . . .
He carries her sealed orders in his breast
Late will he know, opening the mystic script,
Whether to a blank port in the Unseen
He goes or, armed with her fiat, to discover
A new mind and body in the city of God
And enshrine the Immortal in his glory's house
And make the finite one with Infinity
Across the salt waste of the endless years
Her ocean winds impel his errant boat,
The cosmic waters plashing as he goes,
A rumour around him and danger and a call
. . . .

13 Ibid., p 741

14 Ibid., p 764.

And never can the mighty travellor rest
And never can the mystic Voyage cease,
Till the nescient dusk is lifted from man's soul
And the morns of God have overtaken his
night

There is a plan in the Mother's deep world whim
A purpose in her vast and random game ".[15]
(Which need be completed in this life itself)

Sri Aurobindo tried to obtain new meanings and visions by telescoping two or more words for deliberate effects, as in Sanskrit ' samasas,' *e.g.*, Thought streams, foam-maned, time-flakes, gold-horned herds, cave-heart

He made some daring hyphenated combinations like sun-herds and moon-flocks, thought-food, sea-heart, soul-nature, flower-mouth, Sun-world, heaven-bliss, etc.

Some criticisms answered.

Whether bonafide or malafide, we hear a sort of criticism about this epic Savitri, from some detractors, like Milton's. Let us first take the criticism about its size and structure—its unconscionable length and its lopsided structure.

Here lopsided structure is not the criterion, the totality of the contents and the totality of effect are the aspects that matter much From these points of view, Savitri fulfils the ideal structure, when compared to other poems of similar size and scope. Regarding " unconscionable length," Sri Aurobindo himself defended in the following terms." " Its length is an indispensable condition for carrying out its purpose and everywhere there is this length in every part, in every passage, in almost every canto or sections of a canto It has been planned not on the scale of Lycidas or Comus or some brief narrative poem, but of the longer epical narrative, almost a minor, though a very minor Ramayana, it aims not at a minimum but at an exhaustive exposition of its world-vision or world-interpretation.. omitting nothing that is necessary, fundamental to the completeness It will of course, seem much too long to a reader who does not understand, what is written or understanding, takes no interest in the subject, but that is unavoidable." Even shorter poems like 'The Wasteland', 'The four quarters' are baffling us with their meaning and structure. So it is no surprise that the longest epic offers various layers of meaning to the sadhak.

Second charge levelled against Savitri is that the human interest is not sufficient. This is not at all true. Savitri is as much a human character as it is a divine one. That is why, the legend offers the human values to the story and symbolic layers represent the divine conceptions. Savitri is the very human embodiment of divinity. Savitri loves not only God but also humanity at large. She is the redeemer of human ills and sufferings. Hence, this charge is not tenable.

Thirdly, it is alleged that there is intrusion of much philosophy and mysticism. As every one knows, Sri Aurobindo has put his " Life Divine " into poetic form. Savitri is the genuine reality and she makes real the mysticism and the philosophy in the epic, like the overhead sky and its reflection in the waters. When his magnumophus " The Life Divine " is transformed into poetry, through the twin media of legend and symbol, it is but natural that it will be repleted with philosophy and mysticism.

Fourthly, there is a storm in a tea up, about the poetic style of Sri Aurobindo's blank verse, as the " Poetry Review " of London classified it as Miltonic but Prof. De Sola Pinto called it Jennysonian. He combines Milton's profound scholarship, austere sublimity, remarkable organic music, matchless command of the medium and Tennyson's pictorial beauty, superb craftsmanship, choicest diction and

15 Ibid , I—1-4 pp 62-65

music and rhyme of chiselled perfection. The density and terseness of Milton's Paradise Lost Books I and II will swane in the succeeding books; so also the the first few cantos Sri Aurobindo's epic are bad nuts but the following cantos are not so very difficult. We should not forget that Sri Aurobindo, has put into poetic form his "magnum opus" 'The Life Divine.' For an uninitiated reader, it offers some sort of resistance in the initial stages as in Yoga, when the reader persists with patience, then its spiritual contents will dawn upon his mental horizon. Hence, there may be that communicable simplicity; if that is the acid test for all good poetry, nearly 90% of the best works should be put into the cold storage. Like Eliot's, Sri Aurobindo's poetry demands intellectural alertness and unwavering concentration from its readers.

As Sri Aurobindo himself stated, he used "Savitri" as a means of ascession. He began on a certain mental level. 'Savitri' has not been regarded by him as a poem to be written and finished, but as a field of experimentation to see how far poetry could be written from one's own Yogic consciousness and how that could be creative. Hence, it is "a new poetry with a new law of expression and technique." Hence, this elucidation of Sri Aurobindo may dispel the derigrator's doubts and discursive diagressions.

Dr. Prema Nandakumar says: "Savitri is the Dawn itself, it is Light, it is Life. There is so much darkness and despair in the world today; the remedy can only be a new invasion of Light and Hope, a new incarnation of Love, and "Savitri" is such an invasion, it is nothing less than such a revelation of receding Night and the imminent arrival of a greater Dawn."

Let me sum up this brief study with the sage saying of Dr. Srinivasa Iyengar (K.R.S.), who is a doyen among Indian Literary Critics. "The Mahabharata story of Savitri and Satyavan is now rendered a new with scaffolding unimaginably vast and undertones of incalculable import, written in blank verse but with a weight of thought and edges of articulation unattempted ever before. The poem with its 23,000 lines spares, earth and heaven, comprises life, death and immortality. It is a modern, Divina Commodia, in which paradise is last and won Man learns to exceed himself and Savitri, the girl wife, becomes mother might and vanquisher of death and also the creatrix of life divine on this terrestrial base. Sri Aurobindo often speculated on contours of future poetry, partaking of the power of the ancient mantra and achiving the instantaneous communication between souls awakened and awakening In "Savitri," he brought out such effects again and again, and criticism is almost dumb, before a feat so stupendous and unique."

Books consulted

1. Dr. Prema Nandakumar .. A STUDY OF SAVITRI.
2. Dr. Rameswar Gupta ETERNITY IN WORDS: SRI AUROBINDO'S SAVITRI.
3. A.B. Purani . LECTURES ON SAVITRI.
4. A.B. Purani .. SAVITRI: AN APPROACH AND A STUDY.
5. Sri Aurobindo . LETTERS ON SAVITRI.
6. Sri Aurobindo LETTERS ON POETRY AND LITERATURE (Third Series)

VISHNU DHARMA

SRI D. SATYANARAYANA,
Kendriya Sanskrit Vidyapeetha, Tirupati

(*Continued from previous issue*)

CHAPTER XLIX

This chapter is named as *Vrathādānāni* or fruitless donations. Yudhisthira asks the Lord to detail him the circumstances under which a man can enjoy full results of the gifts made by Is it that the gifts made during one's childhood are more durable or made during one's prime or in the old age? Lord answers that four lives and sixteen types of donations are futile as the life of those who are issueless and those that have been expelled from their religious order. Their lives also suffer from uselessness who eat others' meals or thrive on others' properties and wealth. It is ineffective to make gift to a low Brahmana and make him beneficiary of the charities. Charities bequeathed to a Brahmana who has been in the practice of making his Vedic studies a mercantile commodity is highly censorable. Gifts given to a person who is not-enjoying a perfect frame of mind or given as a retaliatory measure or for demonstrating self aggrandisement is all in vain Donations in proper time to proper persons including well-qualified Brahmins alone yield fruits Therefore those who are desirous of heaven should give donations of all types to the Dvijas

युधिष्ठिर उवाच

Yudhisthira spoke.

कीदृग्विधास्ववस्थासु दत्त दानं जनार्दन ।
इ[95अ] ह लोकेष्वनुभवेत् पुरुषस्तद्ब्रवीहि मे ।।१।।

1. O Janardana! under what class of circumstance the donations effected in this world are enjoyed by a donor? Kindly tell one.

गर्भस्थेऽप्यथवा बाल्ये यौवने वार्द्धकेऽपि वा ।
अवस्थां कृष्ण कथय परं कौतूहलं हि मे ।। २ ।।

2. I possess a vehement desire to learn O Krishna! in what predicaments one is placed in various stages of life such as in womb, in childhood, in prime or in the old age.

भगवानुवाच

Lord spoke.

वृथा जन्मानि चत्वारि वृथा दानानि षोडश ।
अपुत्राणां वृथा जन्म ये च धर्मबहिष्कृताः ।। ३ ।।

3 Four lives are useless and sixteen types of donations are futile Life of an issueless, those who are expelled from their religious order is also useless.

परपाकं च येऽश्नन्ति परदाररताश्च ये ।
पर्यस्तानां वृथादानं सदोषं परिकीर्तितम् ।। ४ ।।

4 Those who eat at others cost those who indulge themselves in the company of others wifes, donations made to the vanquished are the donations said to be inopportune

आरटे पतिते चैव अन्यायोपार्जितं च यत् ।
व्यर्थं चाब्राह्मणे दानं पतितेतस्करे तथा ।। ५ ।।
गुरौ चाप्रीतिजनके कृतघ्ने ग्रामयाजके ।
ब्रह्मबन्धौ च यद्दत्तं यद्दत्तं वृषलीपतौ ।। ६ ।।
वेदविक्रयिणे चैव यस्य चोपपतिर्गृहे ।
स्त्रीनिर्जितेषु यद्दत्तं व्यालग्राहे तथैव च ।। ७ ।।
परिचारके च यद्दत्तं वृथा दानानि षोडश ।
तमोवृतस्तु यो दद्यात् भयक्रोधात्तथैव च ।। ८ ।।

Donations made to (1) an actor (2) a degraded (3) to one who accumulates wealth by a questionable means (4) de-

Brahmanised being (5) thief (6) a teacher who does not love his disciples (7) ungrateful (8) a village priest (9) an unworthy and contemptious Brahman (10) husband of an unmarried woman (11) one who prostitutes his knowledge of the Vedas (12) a step husband in his own house (13) conquered and controlled by a lady (14) a snake-charmer (15) given to a servant and (16) also such donations that have been effected under duress of fear anger or in a depressed state of mind.

वृथा दानं तु तत्सर्वं भुंक्ते गर्भस्थ एव तु ।
सेर्ष्यः मन्युमनाश्चैव दम्भार्थं चार्थकारणात् ॥ ९ ॥

9. All those donations are fruitless and a man has to undergo resultant actions even when one is in uterine stage especially consequences of such donations that are effected under the compelling influence of envy, anger or for exhibition of one's self aggrandisement."

यो ददाति द्विजातिभ्यः स बालत्वे तदश्नुते ।
देशे[95ब]काले च पात्रे च यो ददाति द्विजातिषु
॥ १० ॥

10 One who gifts away to Brahmins reap the consequential results even in his childhood Such donations that are given to a properly qualified person at auspicious hour to dvijas that possess qualities shall enjoy the fruits with satisfaction in one's prime age

मनसा परितुष्टेन यौवनस्थस्तदश्नुते ।
तस्मात् सर्वास्ववस्थासु सर्वदानानि पार्थिव-
दातव्यानि द्विजातिभ्यः स्वर्गमार्गमभीप्सिता ॥ ११ ॥
इति विष्णुधर्मेषु वृथादानानि नाम एकोनपञ्चाशत्त-
मोऽध्यायः

11. O Parthiva! all types of gifts are to be donated to Brahmins by a doner who is desirous of detaining ih heaven in all types of conditions.

HERE ENDS THE FORTYNINETH-CHAPTER NAMED FUTILE GIFTS OR VRTHADANANI.

ACHARYA NIMBARKA

SRI R. PADMANABHAN, B.A., B T., *Vellore*-12

One of the famous Acharyas who lived in this region of the sacred river Godavari was Acharya Nimbarka, who flourished in the 11th century A.D. His original name was Niyamananda, and he came to be popularly called as ' Nimbarkacharya ' because the sun appeared again after sunset above the Nimtree near his Ashram.

Acharya Nimbarka, an Avatara Purusha, like Vallabhacharya and Chaitanya Mahaprabhu after him, dawned like a blazing trail after the days of Sankara and Ramanuja. Like Ramanand of Bengal and Gurunanak of the Punjab, Acharya Nimbarka was a builder of the Telugu country which has produced many greatmen of learning

Acharya Nimbarka was born in a village near Vaiduryapattam on the banks of the great river Godavari. His father was Aruna Muni and mother, a very pious woman named Jayanthi Devi. Tradition regarded Nimbarak as the very incarnation of Surya Bhagavan; it is said the sage Narada himself initiated him with the famous ' Gopala Mantra ' and taught him the mode of worshipping the Divine Lord Sri Krishna.

During his days there were frequent disputations and discussions with Jaina saints who inhabited the Godavari delta. It was in this way that he entered into a heated discussion with a Jaina ascetic of repute So heated was the discussion that neither of them was aware that the sun had set. After the discussion had ended, Nimbarka requested the Jaina ascetic to share the meal which was kept ready The Jaina ascetic, only replied, ' O Acharya ' Don't you know that I can't take food after sunset—it's forbidden.'

Acharya Nimbarka was disappointed and displeased at the reply. Then he meditated for a minute or two. What a miracle happened ! Surya Bhagwan once again appeared just above a Nim tree close by his Ashram The Acharya thought within himself that this benign act was all due to the divine grace of Lord Krishna. So much was he delighted that he danced quite long forgetting himself. Then the Jaina ascetic was fed and sent away.

This wonderful incident brought such a great reputation for the Acharya that his numerous disciples called him 'Nimbarkacharya' in recognition of his superhuman powers. Since that day he came to be recognised as an Avatar of the Sun god

It is said that the greater effort of the Acharya was to weaken Jainism which was rampant in the Telugu country of his days. Like Sankara and Ramanuja before him, Nimbarka wrote many books but the commentary on the *Brahma Sutras* and the *Vedanta Parijata Saurabha* are the two most popular works of his. He was an exponent of neither the Dwaita nor the Adwaita School of philosophy but a happy mixture of both known as Dwaitadwaita. The followers of the Acharya worship Sri Radha and Krishna and they are found even to this day in Mathura and Brindavan, the places divinely associated with Lord Krishna. Bhagavata is the most important scripture for the followers of the Acharya who always fed his congregation with the divine exploits of the Lord of his heart.

Like Vallabhacharya and Tuka Ram, the only meaning of religious worships for Acharya Nimbarka was the love of God as represented by Radha and Sri Krishna. Heaven according to him, could be attained through worship with a lofty and pure heart, and by means of acts of love and kindness to living beings

It is not known how the Acharya lived in his last days. But it must be said that, as always, he lived an exemplary life. Though he lived in an age of chaos and confusion, he travelled frequently on foot and lived on charity.

The prayer of the great Acharya, a movement of learning and wisdom, was: Allow me to consecrate my life to thy service, O Krishna divine! Let my mind be so filled by Thy love that there may be neither any ebb or any flow to it. Let me utter words of sweet nectar!'

Together with the Acharyas before him and the Acharyas that followed him, the bhakti movement took root and branch and accounted for the renaissance and revival of the religion of the Vedanta.

★

SRI VENKATESWARASWAMI TEMPLE, TIRUMALA.

ARJITHAM SCHEDULE

Karpoora Harathi each — One Rupee.

(i) DARSANAMS

		Rs.	Ps.
1.	**Thomala Seva**	4	00
2.	**Archana (Sahasranama or Ashtotthara).**	3	00
3	**Abhishekam**	3	00
4.	**Poolangi**	2	00

Note:—*Admission is for each ticket-holder only*

(ii) SEVAS

		Rs.	Ps.
1.	**Amanthranotsavam**	101	00
2.	**Poolangi**	60	00
3.	**Poora Abhishekam** ..	450	00
4.	**Gambura Vessel** ..	250	00
5.	**Civet Vessel** ..	100	00
6.	**Japhra Vessel**	100	00
7.	**Musk Vessel** .	100	00
8.	**Sahasrakalasa Abhishekam** ..	1500	00
9.	**Tiruppavada** .	2250	00
10.	**Koil Alvar Tirumanjanam** .	1745	00

Note:—(1) 6 persons of a family will be admitted for darsan during Thomala seva and Archana in the morning, and for Ekantha Seva during the night for the day. They will also be given Pongali prasadam in the noon after Nivedana

(2) Performed only on Thursday evenings.

(3) to (7) Performed on Fridays only Admission will be as follows:—

For Item No. (3) Two plus two with ginne-total four persons only.

do. (4) Two plus one with ginne-total three persons only

do. (5) to (7) One plus one with ginne-total two persons only.

do (8) to (10) These are a day's function each and the party will be given prasadams Vada, Appam, Dosai etc., besides Vastra Bahumanam at the end of the function for Item No. 8 only.

GENERAL *Additional one Rupee has to be paid for DATHAM and Harathi purposes as per custom and as occasions demand.*

(iii) UTSAVAMS:

		Rs.	Ps.
1.	**Vasanthotsavam**	2000	00
2.	**Kalyanotsavam** ..	700	00
3.	**Brahmotsavam 1st Class** .	1500	00
4.	**Brahmotsavam 2nd Class**	750	00

Note:—(1) *Vasantotsavam*:—Conducted for 3 days or lesser number of days as per the convenience of the party and the temple. Vastra Bahumanam will be given to the party

(3) & (4) *Brahmotsavams*:—12 (Twelve) persons for 1st Class and 6 (six) persons for the second class Brahmotsavam will be admitted for Thomala Seva, Archana I and night Ekantha Seva, each day of the performance of the Utsavams (for Two days from the day of Dattam) which may be conducted for 3 days or a lesser Number according to the convenience of the party and the temple. Pongal and Dosa will be given to the party on the days of the Utsavam. At the end, Vastra Bahumanam, and Prasadams will be given.

(2) *Kalyanotsavam* (*Celebration of marriage*):—At the close of the function Vastra Bahumanam and prasadams will be given as per custom besides Laddu, Vadas, Appams, Dosaas and food prasadams. The parties must arrange to take them from the temple in their own vessels, in time

(iv) VAHANAMS:

			Rs.	Ps.
1.	**Sarvabhupala with Vajrakavacham and Harathi**	72+1 ...	73	00
2.	**Golden Garuda, Kalpavriksha, Big Sesha, Suryaprabha and Sarvabhupala each and Harathi**	62+1 ...	63	00
3.	**Silver Garuda, Chinna Sesha, Chandra-prabha, Elephant, Horse Vahanam, Simha Vahanam, Hamsa Vahanam and Hanumantha Vahanam each and Harathi**	32+1 ...	33	00

One Vada or one Manoharam will be given to the Grihastha for each Utsavam.

GENERAL—for (iii) & (iv): *Additional one Rupee has to be paid for DATHAM and Harathi purposes as per custom and occasions demand.*

GURU NANAK
(1469 A. D. to 1539 A. D.)

SRI C M. SRINIVASAN

Nearly six centuries after the intellectual Acharya Sankara ended his journey on earth leaving his message of Advaita Philosophy, there descended in our country another intellectual giant known as Guru Nanak, founder of Sikkism not much known in the south.

During the six centuries from 820 A.D. to 1469 A.D. India was very much changed, politically, religiously and in ways of life which was none too civilized

Muslim invasion of India started in 1018 A D , Mahamod of Ghazni sacking Kanauj a Hindu Kingdom and since then there had been successive invasions by Muslims with the result by 1450 A.D due to intervention in the quarrels among the Hindu Kingdoms, the Muslim dynasties became the rulers and after the Lodhis, Babar was proclaimed as the Moghal Emperor of India. Except with a few exceptions the muslims' rule was fanatically religious and in some places made the Hindus a subordinate race living at the mercy of the muslim rulers

In fact Guru Nanak himself witnessed with great distress the carnage and the havoc done to the people in the Punjab when Babar invaded India and drove away the Lodhis before founding the Moghal Empire During this period of the muslim rule, the Hindus suffered, great deal in the hands of the fanatical muslims rulers.

Guru Nanak was born at dawn on the morning of the 3rd light half of the month of Baisakh. Samvat 1526 of Bikran Era (April–May of 1469). He was born in a townlet called Talwandi-Rae Boe now in Pakistan about 40 miles south of Lahore. The region was a belt of forest. Mehta Kalu was Nanak's father and Tripta was his mother's name. They were Hindus of the Khatri tribe. Kalu was the accountant of the village. By caste he was a Khatri Bedi which was high in the Hindu society

Even as a growing boy, Guru Nanak began to meditate on God and the parents found his ways unusual and ex-ordinary. While at school Nanak often ran into the forest seeking the company of sadhus and saints in the forest Nanak learnt Sanskrit and Persian from a Brahmin and a Moulvi of his place. Kalu felt that his son should be put in trade He gave Nanak some amount of money and asked him to buy goods and retrade them in the neighbourhood for profit. Nanak found some hermits on the way without food and spent the money on them When he came home and told his father that he had made a good bargain with the money, spending for food for the hermits, Kalu got angry and scolded Nanak But one Rae Bular the chief of the village intervened and said that Nanak's behaviour was saintly and the village was prosperous because of Nanak's presence in the village Kalu puzzled and disconsolate still, asked " Sir, what God is known to him alone "?

Nanak's abstraction and absorption in the holy thoughts increased and the behaviour of the young boy was puzzling. On Nanak's tenth birth day Kalu had arranged his son Nanak's Janeu ceremony (corresponding to orthodax holy thread ceremony) with customary festivity The relations of Nanak and all the people of Talwand had arrived to attend the ceremony. When the family priest went to Nanak with the Janeu in his hands, the boy caught the thread with his hand and asked the priest what he was doing and what was the advantage in putting the thread to him. The priest

replied that by putting it on, Nanak would be dignified and without it he would be only a Sudra. Nanak would not have the thread and out poured the following poem·

Out of the cotton of compassion
Spin the thread of contentment
Tie the knot of continence
Give it the twist of virtue
Make such a sacred thread
O, Pundit for your self
Such a thread will not break
Nor get soiled, be burnt or lost
Blessed is the Man. O Nanak!
who makes it a part of his life
This cotton thread for a penny you buy
Sitting in a Square mud plastered
You put it round the neck of others
In their ears some words you whisper, O, Brahmin!
And claim to be a spiritual teacher
With the thread of the weaver falls the thread
Thus without the thread he departs from the earth

However the Pundit Hardyal though taken back for a while by Nanak's outpourings when sufficiently composed tried to prevail upon Nanak to accept the holy thread as otherwise he would be a person without religion. Nanak replied "True religion consisted in doing oneself in the praise of the Omnipresent. That, and that alone gets one the true thread."

Nanak would not accept the thread and pointed out the hyprocritical nature of the ceremony by saying.

"By adoring and praising the Lord, honour and a true thread can be obtained."

Nanak's word and conduct created a stir among those present Many despised of Nanak's future, but some admired the spirit of the boy. Rai Bular the village head appreciated the boy's courage, but Kalu regretted the outrageous conduct of his son. But Nanak's mother understood her son when he told her

"Without the Lord's Name how could I live mother?"

Kalu put Nanak to agricultural work. Here again Nanak neglected the work and went into the forest to hear the words of the Sadhus. Kalu was infuriated and remonstrated strongly against Nanak's visit to the forest, but got the following reply.

"Preaching and listening are the sighing of the wind, when man's mind is tinctured by the illusion of the world.

The lord casteth a look of favour and is well pleased with those who mediate on Him alone."

On the advice of Rai Bular, Nanak was put up with Qutab-ud-Din a sufi muslim and Nanak got acquinted with the Sufi philosophy—the four stages of it. (1) Shariat-the Law of external ceremonies, (2) Tariqat-walking in God's way, (3) Mar fat - Divine law and (4) Haqiqat - Beautitude or Union with God.

Nanak was married to one Sulakheni daughter of Mulchand Khatri of the same status as Kalu Mulchand was working as patwari at Batala

Kalu had the most difficult task to get Nanak settled in life Nanak's presenting his valuables to Sadhus and to Sanyasis in distress Kalu could not appreciate, when Nanak presented his wedding ring to a Sadhu, came home and Kalu come to know this, Kalu lost his self possession completely and turned Nanak out of the house.

Again Rai Bular the family friend intervened and it was resolved to send Nanak to Sultanpur where Kalu's daughter Nanaki was living with her husband Jai Ram.

Sister Nanaki and Jai Ram gladly received Nanak in Sultanpur and here Nanak worked in the service of Nawab Daulatkhan. Even in service, Nanak was leading a pious life and had round him a host of religious men of all denominatins, Hindus and Muslims. He became a darling of all the communities in the place.

One fateful day in 1499 Nanak after his usual bath suddenly disappeared and there was a vigorous search for him for three days Nanak was in his celestial abode and got the Mula-mantra which is

" There is one God
Maker of all things
Eternal Truth is His name

Nanak was a great philosophical poet as his Adi Granth proves His verses are direct and pointed and show his preference to Non-dualistic Monotheism

Nanak had two disciples Lehna and Bura He made Lehna his successor to look after the Sikh church at Kartarpur which was Nanak's headquarters Nanak left the mortal coil under a devotional song, himself singing to the tune of Shahzada's robab as follows·

" In the house in which God's praise is sung and is meditated upon
Sing the Sohila and remember the Creator " etc

He was against the caste system and preached that there was no Hindu and there was no Musalman All mankind are one. That was Nanaki slogan

A very important point in the ethical and spiritual advancement in Guru Nanak's consideration of life is that the householder can be a great spiritualist also. While remembering the Almighty always, one can undertake social responsibilities following high ethical conduct. As a matter of fact the test and maturity of the spiritual life comes by the stress exercised by one on his mind by suffering and struggles of life

Says Guru Nanak

" Meditation on the Eternal enlightens the mind
Thereby even while living amidst the poison of sin
Men may remain indifferent to temptations
Great are the ways of the Master
Men living with wife and
Progemy may still attain the highest state."

Though many mythological features are there in the narrative of Guru Nanak's wanderings, there is the fact he met with numerous cults in the Himachal Pradesh and its adjoining regions —The Devi (Durga) worship, polytheism and varieties of Buddhism. Guru Nanak's message of the name " OMKAR " was carried to all these places. Just as Sankara carried the message of Advaita all over India during his days. Nanak visited Ceylon also with his muslim ministral, Mardana. This ministral accompanied Nanak in all his travels.

Though Guru Nanak had two sons according to Bhai Gurdas the " sons did not fulfil the Guru's asperations and they proved disobedient". So they were passed over in Guru Nanak's succession and Bhai Lehna was made the head of the Sikh church.

The story about Mardana the muslim ministral who accompanied Guru Nanak in all his travels from the begining is interesting.

After settling in Kartarpur a village on the banks of Ravi, Guru saw Mardana's health was failing. Guru Nanak asked him what sort of burial Mardana would like after his death, and if Guru Nanak can bury him and put up a tomb over his grave and make that respected and popular, Mardana who was soaked in the philosophy of Nanak of 'One God and One religion,' said that when my soul seperated from its bodily tomb why shut it in put up in a tomb stone?. Guru Nanak decided that since Mardana knew the God and Art he will be treated as a Brahmin and his body thrown into the river. This was done under Nanak's supervision.

Among the intellectual giants that strode on earth in India and in the East, the tallest were Acharya Sankara and Guru Nanak They taught the world during their ages ethical and spiritual thinking and true love for the Divine, without much ado.

In the time, place and circumstances there is difference between these two saints. The

advent of the one was in the far South and other was in the far North. During the days of Sankara the country was divided into small kingdoms. Hindus, Jains and Buddhists During the days of Guru Nanak he was witnessing muslim invasion of India and muslim rule and the Hindus in a subordinate position as sons of the soil.

Both Sankara and Guru Nanak were precocious in their childhood and developed fervent Bakthi towards the creator and all over the country teaching their philosophy and advocating correct human conduct.

Great miracles are attributed to both of them but these apart, there remains the solid fact of their tremendous activities in the field of philosophy. The Advaita philosophy of Sankara and Guru Nanak's devotion to Omkar Nath (the Creator) are admirable. Guru Nanak had a difficult task to fuse the two religions the Hinduism and the Islam into a Sikh church in order to prevent the conversion of Hindu into Islam

All differences that are seen in these various (ashramas) kinds of living of worldly life in each of the two saints are due to the different times, and conditions of life

Ultimately their philosophies and code of conduct in human life culminated in the emphasis of the same Bhakthi cult for all the sects and religions in the world

Sankara during his days had to face only Buddhism and Jainism as the two main dissidents of Hinduism. But Guru Nanak had to face Islam also as the dissident of his faith as the Hindus were considered as infidels by the muslims.

Islam is no doubt a monotheistic faith, but believes in the prophethood of Hazarat Muhamad. The Guru accepted the monetheistic base of Islam, but was emphatic on the point that there was no adviser to the Lord, the Omnipotent and there was no need for a lieutenant to the God, and no mortal can claim to advise Him

Bhai Gurudas a reputed Sikh poet who wrote the Granth Sahib at the dictation of Guru Arjun Singh the fifth Guru who constructed the Tank and the Golden Temple at Amritsar sang of Guru Nanak as follows:—

" The Divine Nanak Guru was the Guru of Gurus,
In an unseen and inscrutable manner he was absorbed in Angad,
Who was absorbed in an unseen and invisible manner in Amar the immortal,
The nector trickled into the mouth of him, who was called Ramdas the destroyer of enemies,
Guru Arjun by serving him bore his burden
Guru Har Govind the breaker of enemy's ranks,
The brave heroic Guru is yet a philanthropist "

It was during the days of Guru Govind the Khalsa army was formed (Khalsa means Pure) and the Guru taught people to sacrifice their lives and die with smiles on their lips in the service of men. A Khalsa should have (1) Long heirs (Kes), (2) Short breachus (Kaseh), (3) A Comb Kangah (4) Iron bracket (kera), (5) Double edged sword (Kirpan) It is the Khalsa that saved Vedic cult in the Punjab from annihilation.

SRI RAMA AND AZHWARS

Dr G T. GOPALAKRISHNA NAIDU,
Coimbatore

(Continued from previous issue)

CHAPTER V

SRI RAMA, THE CROWNED KING OF AYODHYA.

Philosophy underlying Ramayana:

Jivatma is ever in search of Paramatma for a holy union For such an union, a preceptor is necessary Attainment of Brahman is the soul's aim

Sri Sita, the Jivatma, attained the supreme Bliss (Paramatma), after a prolonged suffering, through the valiant efforts of Anjaneya, the preceptor, in and around the devotional background of Ayodhya. When the desired goal is reached, the final is called salvation - Pattabhishekam, witnessed and experienced happily in Ayodhya, the devotional setting

Sri Rama in Ayodhya.

Sri Rama, Sri Sita, Lakshmana, Anjaneya, Vibhishana and those selected few returned to Ayodhya after the victorious march of events People were happy and gay at Sri Rama's return to Ayodhya Sri Sita was the cynosure of all eyes, a model of wifely ardour and queenly perfection. Sri Rama was crowned the king of Ayodhya to the merriment of all, young and old, rich and poor, cultured and the rest, and wise and otherwise. Periazhwar describes thus·

"Sing the glory of Rama, the Gentle,
Speak the grandeur of Sita's spouse,
Say the greatness of Ayodhya's King"

Sri Rama proclaimed that he was the affectionate king of the people ruling for their good, that he shared the weal and woe of the subjects, and that He was the defender of their faith

Ramayana—A didactic Epic:

Ramayana is ethical, relating to morals and treating of moral questions. It teaches us two great truths, *viz.*, Perennial service and self-less sacrifice. It leads us to Brahmam.

Periazhwar's appeal may be noted here ;

"Great one! Oft shall I serve you, my God;
None else, never the aggressor shall I serve
while my life lasts."

Sri Rama's Golden Reign:—

Truth was the sheet anchor in Rama-Rajya Sri Rama was a bright diadem; He was the inspiring leader of all that was good. He was the beginning and the end; He was the part and the whole. In fact he was everywhere; He was in everyone; and He was in every thing We shall moralise thus:

"Thoughts which lead us to purposes,
Actions form Habits;
Habits decide character
and character fixes our destiny."

—*Tryon Edwards.*

Rama was the thought-source of purposeful action and perennial Habit. He determined the character and led every one to his destiny.

CHAPTER VI

LAVA KUSA BROTHERS:

The two Endearing sons of Sri Rama.

Sri Sita's Desire:—

Sri Rama and Sri Sita spent their time in Divine love One day when they were together in the gardens, Sri Rama understood that Sri Sita was in the family way He asked for her immediate desire which, he said, he would fulfil. Sir Sita thought of her old days in the forest and expressed herself in favour of spending a day in the sylvan surroundings amidst the Holy sages whose memory was still indelible in her thoughts for long. Sri Rama agreed to this innocent proposal of hers:

The whispering Rumour:—

It was always customary for Sri Rama to consult his friends, courtiers and statesmen on the country's administrative details. Accordingly, Sri Rama took into His confidence a few exalted well-wishers of His Kingdom and asked them in an unhesitating manner as to how the people felt the impact of His reign and what they spoke of him. An intimate well-wisher of Rama, told him in unambiguous language as to the opinion of the common man in the country. He said that the subjects were in all praise for Sri Rama as a good administrator, as a fighter against evils and as a protector of the innocent. But, he added, people were equally eloquent in their remarks against Sri Sita, who had been abducted by Ravana, was allowed into the domestic fold by Sri Rama They fear the consequences if their own ladies go through similar fate Sri Rama, on hearing this frank statement was upset and deeply grieved. He repaired to his apartment where he thought over deeply and finally resolved to send away Sri Sita to the forest and thus avoid further rumours.

The irrecovable decision:—

Early next day he sent for his brothers, told them of His decision and asked Sumantra to take Sri Sita in the palace chariot, and leave her in Valmiki's Ashram at the southern bank of the Gangas. Lakshmana was asked to follow Sri Sita Lakshmana was much agitated, confused and dumb founded at the turn of events But Rama's orders had to be obeyed at any cost.

Sri Sita did not know all that had transpired during the night She thought that her request to see the Rishis for a day was complied with In all her innocence She made herself ready and started in the chariot driven by Sumantra and accompanied by Lakshmana. At the farther end of the precincts of Valmiki, Lakshmana in a sobbing tone informed Sri Sita what had already transpired, and what Sri Rama's injunctions were This gave a tremendous shock to Sri Sita, She wept, groaned lamented and blamed her fate. Her loud laments were communicated to sage Valmiki by two of his disciples. Forthwith came the Sage Valmiki running towards Sita, comforted Her, and took her with him and admitted her in the women's section of the ashram where female attendants looked after Her with zeal and affection

Lavana of Madhuvanam:

We shall now turn our attention to Ayodhya where Sri Rama was spending His days in unspoken agony though he was administering His kingdom impartially with loving solicitude towards His subjects

In a remote part of the country, named Madhuvanam, a certain demon king was tyrannising over the people in general and sages in particular. These sages thought fit to represent their grievances to King Rama About one hundred of them went in a body to Sri Rama and complained to Him about their untold sufferings at the hands of the Asura King. Sri Rama expeditiously sent his

brother Satrughna and confided in him certain secrets as to how the Kingdom of Madhuvanam could be relieved of the tyrant At the same time, Sri Rama crowned Satrughna as the King of Madhuvanam and sent him with the necessary army to wage war, if necessary, against the Demon King. Satrughna, the brave and the wise, bore in mind all the instructions of his brother and proceeded towards Madhuvanam with all the sages.

Satrugna's Homage to Sage Valmiki:

On the way Satrughna halted at Valmiki's ashram, and took rest there during the night This coincided with a memorable incident. Sri Sita who had already been admitted in Valmiki's ashram under the care of the affectionate women Sadhus gave birth in the night to twins, bright, bonny baby sons of dazzling beauty. Satrughna was informed of this happy news; he saw the two babies, blessed them, conforted Sri Sita who was in perfect joy as if Sri Rama Himself visited and blessed the sons. Satrughna was very happy that the advent of the two babies was a healthy sign for his success in his adventure against Lavana.

Lavana's end:

After visiting the two babies again with added blessings, Satrughna proceeded towards Madhuvanam. Bearing the instructions of his brother Rama, he approached Lavana and gave fight to him. Lavana looked at first invincible; but Satrughna had the image of Sri Rama at heart and though he was at times defeated by Lavana, he ultimately won over and killed the demon. Madhuvanam was now depleted of its tyrant. Satrughna, the crowned king ruled over the country to the satisfaction of his subjects. Years rolled on; and Satrughna visited Sri Rama who congratulated His brother for ridding the country of bad elements of society.

Aswametha Yaga:

It was in the nature of kings in those days that Yagas were performed by them at the height of their rule, together the sages, hermits, rishis and in fact all good men in the country for propitiating Gods. Thus, concentration of prayers by all the wise men and the learned pandits of the country is assured during this supreme period of high devotional ecstasy.

Under this context, an Aswamedha Yaga was arranged by Sri Rama, and River Gautami became the scene of intense activity Sheds, Halls, Auditoriums etc., were constructed to accommodate men and materials. As the name indicated, a horse under the supervision of Lakshmana was released after being blessed by learned Pandits, wise elders and vedic rishis

Visit Lava-Kusa:

Yaga was in full swing. The weather was fine. Just then two young boys of extra-ordinary brilliance were seen vociferously singing Valmiki's Ramayana. They were singing the glory of Sri Rama, the exploits of the King of Ayodhya, the magnanimity of the unrivalled King Dasaratha's son, Sri Rama, and in fact the entire episodes of Rama and Sita. Their songs were in clear tones of unsurpassed beauty and brevity. The touching harmony of the verses arrested the attention of one and all. Rama too heard the captivating songs of the young sters. Being impressed by their handsome beauty, Rama was spell-bound on hearing Ramayana retold.

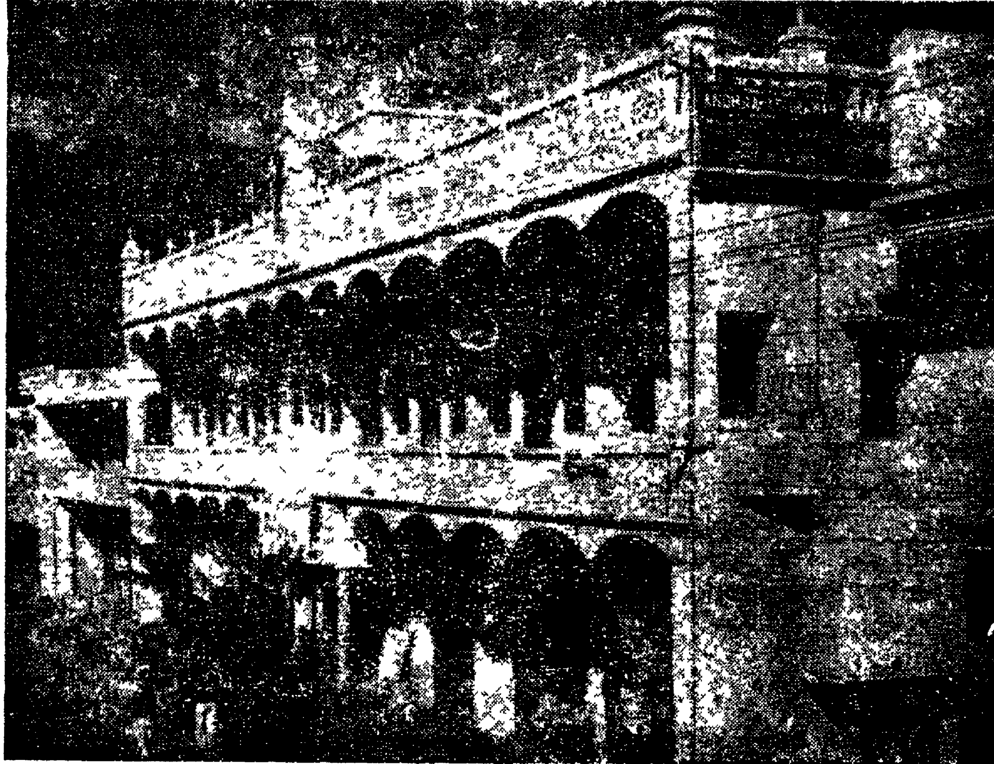
Rama heard the details of Valmiki Ramayana relating to His life, from his infancy to Pattabhishekam and further on, in melodious tunes. He even forgot that He was sitting on the throne He slowly walked up to the gathered audience and got mixed up with the multitude in rapturous attention. He found from the faces of these two boys an exact replicas of Himself and could not at all comprehend the situation The more he heard the voices of the boys the more anxious he became, to know their where abouts He approached them and asked them their parentage to which they replied that they were the two children of Sage Valmiki. When they appraised Him that their mother was Sri Sita, Sri Rama could not believe his ears.

(To be continued)

WHEN YOU ARE ON PILGRIMAGE TO NORTH INDIA !

VISIT

The Andhrashram, Rishikesh

This Information Centre-cum-Ashram of the T. T. D., situated at the foot of Himalayas, enroute to Badari and Kedar attracts large number of pilgrims every month. Spacious accommodation is available to all the pilgrims on normal charges.

Rooms : Rs 2/- for four persons.
Furnished Rooms : Rs 10/- ,,
Special (V.I.P.) Rooms : Rs 15/- ,,

Sri Venkateswaraswamy temple and Sri Chandramouleeswara swamy temple symbolize the South Indian Architectural beauty !

Total income of the Ashram during 1972-73· **Rs. 56,876/-**

For other particulars please contact !

Grams. Andhrashram
Phone 3 5 3

THE MANGER,
T. T. D. ANDHRASHRAMAM,
RISHIKESH, HIMALAYAS. (U.P.)

MANGALASHASANAM
(Offering of blessing)

SRI KATTAMURI VENKATARAMAYYA,
Nellore–2.

Mangalashasanam is a concept popularised by the Vishnava Alwars and after them the Acharyas and it is given the pride of place among several theological doctrines obtaining among the Vishnavites of South India. Vishnavism is based on the cult of Bhakti or devotion. Mangalashasanam is the manifestation of Bhakti or devotion at its best.

The term 'Mangalashasanam' means the 'offering of blessings or good wishes.' It is composed of two words 'Mangalam' meaning good or auspiciousness and Ashasanam meaning blessing or offering good wishes. It is an ancient custom prevailing among the Hindus under which elders bless those younger than themselves and wish them well on auspicious occasions. There are passages in the Vedas in support of this practice. However, Mangalashasanam has a technical connotation when the devotee offers blessings and good wishes to God Himself. It may seem strange, but the adoption and practice of the Acharyas has invested it with profound meaning and significance.

According to the Hindu belief, when a person heartily blesses another and wishes him well, the sincerity of the sentiment will certainly be efficacious and the latter will be benefitted thereby. That is why importance is attached to the blessings of elderly people and in all domestic functions the offer of blessings or 'Asheervadam,' as it is called, marks the culmination of the function. This custom is based on the principle that all noble thoughts and sincere wishes, especially when they are directed towards the welfare of others, will never go in vain but will produce the desired effect. Thus the purity of the heart and the sincerity of the offer of blessings count much in the production of the desired effects.

God is the Protector of all and does He need the good wishes of anybody for His own protection or welfare? Is a devotee capable of doing good to Him by his wishes? There are two states of mind for any devotee, who does not think of anything else but God. One is that God is the Protector and that the devote is the object of protection. This is known as the Jnana Dasa.

The other is the state of excessive love to the point of God-intoxication in which he would forget himself contemplating the beauty and perfection of the divine form. When in this state the faculty of perception is turned topsy-turvy, as it were, and he thinks that God, the object of his exalted love needs blessings and good wishes lest the Perfection he adores so much be in any way jeopardised. This is known as 'Prema Dasha'. Normal perception and actual realization mark the former state of mind and their absence caused by the immersion of the mind in God-love, the latter. Thus the two states of mind are complimentary to each other in a way. What is important is not what the devotee does in Mangalashasanam but why he does it. He does it because he is swept off his feet by the enthralling beauty of the Lord. He wishes devoutly for its permanence and preservation against all evils. Desiring that nothing untoward should happen to the Lord which makes Him suffer diminution in His beauty, the devotee pours forth his blessings and good wishes in excess of love. Such self-forgetfulness pleases the Lord more than anything else. Being thus immensely pleased

and propitiated, the Lord accepts the Mangalashasanam. That it pleases and propitiates the Lord is the justification of the concept and practice of Mangalashasanam.

The Lord is the repository of all auspicious attributes called 'Kalyana Gunas' which are classified into two broad divisions, *viz.*, Deha Gunas which pertain to the body or the form of the Lord-the Vaishnavites believe in a personal God-and Atma Gunas which relate to the soul. Perfection of form called 'soundarya' or beauty and floral softness which marks the body and adds charm to His perpetual youthfulness called 'soukumarya' are qualities of the Lord's form and when the devotee sees the form with these two unique attributes, he suddenly goes into raptures, his mind is lost in revelry in the enchanting beauty, a concern in the form of anxiety is aroused that some evil may befall the Lord by which His beauty will diminish and hence he goes the whole hog to prevent that contingency happening and with that end in view offers his blessings thereby performing Mangalashasanam. Thus the physical attributes or Deha Gunas of the Lord more than anything else exhort Mangalashasanam from the devotees.

The root of Mangalashasanam is fear (of the devotee) born out of his extreme concern for the Lord's beauty and softness and for their permanence and preservation and towards that end he offers his blessings placing full faith in their efficacy. This fear of the devotee is called 'Asthana Bhaya' as it is unwarranted and out of place. But it is spontaneous and rooted in profound concern for the Lord and His attributes. 'Asthana Bhaya' or unwarranted fear is the measure of great love and affection. A mother who has just lulled her child to sleep in the cradle within the house, comes out to the threshold, sees a young child run over by a car on the road and runs instantaneously inside to reassure herself, that hers is not the child involved in the accident. This fear of the mother is out of place, hers is the 'Asthana Bhaya' and the same is the mental state of the devotee which pleases the Lord much more than anything else in him. This cannot be better illustrated than by referring to the description of the abode of the Lord Vishnu known as Paramapada by Nammalwar. While the Lord's eternal devotees known as 'Nityasuris' sing the praise of Him through Sama Gana in chorus, a huge noise is produced and on hearing that, that peerless servant of the Lord, Adishesha, gets profoundly excited thinking that some demons or Asuras are attempting to harm the Lord and out of that fear (fully out of place) gets ready to sting them with his fatal fangs and further alerts his colleagues to be watchful. This 'Asthana Bhaya' is invariably followed by Mangalashasanam.

The Ramayana abounds in Mangalashasanam and hence it is given an honoured place as Mangalashasana Grantha by the Vaishnavites A few illustrations from the epic will prove this fact. Just at the time of Sita's wedding, finding that the beauty of each spouse is matched only by that of the other, being elated beyond measure on that account, ardently wishing that the union of such worthy spouses should never be snapped and in order to guard them against all possibility of separation, the great Janaka performed Mangalashasanam by his immortal words thus:

इयं सीता मम सुता सहधर्मचरी तव ।
प्रतीच्छ चैनां भद्रं ते पाणिं गृह्णीष्व पाणिना ॥

(This is Sita my daughter and your loyal wife. Accept her and hold her hand by your hand. May you have all auspiciousness!)

Though King Janaka has seen Rama's prowess and extraordinary capacity in the breaking of the bow before the wedding, yet being swayed by love for Rama generated by his bewitching charm, Janaka performs Mangala shasanam with the words 'Bhadram Te' (may you have all auspiciousness) on account of an unwarranted fear that some evil may befall the spouses thus preventing them from enjoying the company of each other and with a view to warding off that unknown evil.

When Dasharatha sends for Rama on the eve of the proposed coronation, Rama, beautifully attired in princely robes and bedecked with jewels befitting royalty, sets out from his palace. Sita follows him up to the gate performing Mangalashasanam. Says Valmiki:

पतिसंमानिता सीता भर्तारमसितेक्षणा ।
अद्वारमनुवव्राज मङ्गलान्यभिदध्युषी ॥

(The black-eyed Sita, being held in esteem by her husband followed Rama upto the gate offering good wishes).

None knows Rama's merits better than Sita. Then why should she offer her best wishes to him? Of what avail will they be to Rama among all persons? The reason is this. Sita was carried away by the amazing charm of Rama which was heightened by adornments put on specially for the occasion. She was moved beyond limits and had a consequent fear born out of extreme love that some evil may befall Rama and in order to provide against any such untoward happening she offers prayers to several deities while offering her good wishes.

पूर्वांदिशं वज्रधरो दक्षिणां पातु ते यमः ।
वरुणः पश्चिमामाशां धनेशस्त्वोत्तरां दिशम् ॥

(May Indra protect you in the eastern direction, may Yama protect you in the south, Varuna in the west and Kubera in the north)

This is an excellent example of Mangalashasanam performed by Sita to Rama the protector of all the worlds wishing Him safety against the things created and controlled by him!

Again, when Rama went to the forest, the sages flocked to Him and sought His protection against the demons. As soon as they saw Rama, they were hypnotised, as it were, by His charm and spontaneously offered Him their blessings:

ते तं सोममिवोद्यन्तं दृष्ट्वा वै धर्मचारिणः ।
मङ्गलानि प्रयुञ्जानाः प्रत्यगृहणन्दृढव्रताः ॥

(On seeing Him appearing like the rising moon the sages strong with their self-discipline greeted Him by offering their hearty blessing).

The sages of the forest famed for self-restraint were not to be carried away by anything on earth so easily. Still they could not contain themselves on seeing Rama's beauty the like of which they had not seen before. Forgetting themselves and being attracted by the charm of Rama's form they indulged in Mangalashasanam wishing for its permanence. Those who came to Rama to crave His protection against the Rakshasas had themselves turned out to be His protectors armed with the prayers and benedictions of Mangalashasanam.

It is necessary in this context to state the experience of Periazhwar for whom Mangalashasanam is the life-breath. His name is Vishnuchitta and he belonged to Srivilliputtur in the Ramanathapuram district of Tamil Nadu. Not having much of an education, Vishnuchitta was rearing a garden, grew many flower plants and was making garlands daily for the presiding deity of the place by name Vadaperungoviludayan. One day the then Pandya King Vallabadeva convened a conference of scholars at Madurai to decide upon the Para Tattwa or ultimate reality. Vishnuchitta was sleeping in his hut in the garden when the Lord woke him up and commanded him to go to Madurai, participate in the conference and establish that Lord Vishnu is the ultimate reality. When Vishnuchitta pleaded ignorance of the Shastras with whose help alone the determination of the Ultimate Reality was possible, the Lord said, "You don't bother about it. You simply go to the King's court and the rest I shall look after." With great trepidation Vishnuchitta repaired to Madurai and he was received by the King with all honours befitting a profound scholar. Vishnuchitta fully participated in the conference, silenced all adversaries and to his own bewilderment successfully established that Lord Vishnu is the ultimate reality. The King was greatly pleased and presented a rich purse

besides conferring all honours on Vishnuchitta. When Vishnuchitta was returning to his place, Lord Vishnu gave him darshan seated on his vehicle Garuda. The magnificence and floral softness of the Lord's form captivated the mind of Vishnuchitta to such an extent that wished heartily that nothing should happen so as to impair the Lord's form and His other paraphernalia. He at once poured out a dozen beautiful verses in Tamil called 'Thiruppallaandu' whereby he wished all be well with the Lord as well all His accoutrements He thus performed Mangalashasanam to the Lord, the Paramapurusha and more than all to those who themselves perform Mangalashasanam to the Lord The Thiruppallandu is chanted always at the commencement of the chanting of the four thousand Tamil songs of the Alwars known as the Nalayira Divya Prabandham, which is otherwise called the Dravida Veda and which contains eternal verities even as the Vedas. What pranava is to the Vedas is the Thiruppallandu to the Dravida Vedas. It begins thus:

" *Pallaandu Pallaandu Pallaayirattaandu*
Palakodi Noorayiram
Mallaandathindol Manivanna
Un Sevadi Sevvi Thirukkaappu."

(Oh Lord! resembling a blue gem and possessed of strong hands which had suppressed the boxers (of Kamsa), may the beauty of your red feet be preserved for many years, many thousands of years and many crores of thousand of years, for ever.)

The initial Mangalashasanam of Vishnuchitta is for the Lord's beautiful Feet and thereafter it extends to His weapons, ornaments and devotees. There is no work similar to Thiruppaallaandu in any devotional literature for its unique content, Mangalashasanam. Because of the uniqueness of this work and the unique way in which Vishnuchitta gave expression to his God-love, he is called Peria Azhwar to indicate that because of Mangalashasanam he excels all the other Azhwars and so is greater than all of them.

As stated above it is the physical attributes of the Lord that cause the performance of Mangalashasanam on the part of the devotee. People who actually saw Rama and Krishna were attracted by the magnificence of their form and offered their best wishes. For Periazhwar the Lord gave special darshan and so he offered Mangalashasanam. But what about others? The Archa or the idols enshrined in the temples have their own attractive forms which elicited Mangalashasanam from the other Azhwars and other devotees who had immense faith in them. It is upto all including ourselves to perform Mangalashasanam to the idols enshrined in temples. Therefore the expression has gained importance among the Vaishnavas and they go to the temples not only to worship the Lord but to perform Mangalashasanam also which is Bhakti at its highest.

T. T. D. PRESS NOTE

It is hereby informed to the Public, that the contents in the pamphlet (in all languages) stating that at Srivari temple, one snake got converted into a Brahmin and he narrated a story etc. is false and a fabricated one. Therefore the public are requested not to believe such information.

(Sd.) S. V. SUBRAMANIYAN,
EXECUTIVE OFFICER.

SRIMAD PAADUKAA SAHASRAM OF SRI VEDAANTA DESIKA

SRI D. RAMASWAMY IYENGAR
MADRAS.

(*Continued from previous issue*)

पादावनि! त्वदभिषेचनमङ्गलार्थं
भेरीशतं भृशमताड्यत यत् प्रतीतैः।
आकर्ण्य तस्य सहसा तुमुलं निनादं
लङ्काकवाटनयनानि निमीलितानि ॥ २२० ॥

*Paadaavani! Tvad-abhishechanamangalaartham
Bhereesatam bhrisam ataadyata yat prateetaih
Aakarnya tasya sahasaa tumulam ninaadam
Lankaakavaatanayanaani nimeelitaani* (220)

Protector of the Feet! When hundreds of drums were violently beaten by experts, for Thy auspicious abhisheka, their tumultuous noise was heard in Lanka, which at once closed its eyes in the shape of doors.

Desika continues to praise the Abhisheka of Paduka by narrating one after another the several benefits that accrued from that Abhisheka. In this sloka it is poetically stated that fear overtook Lanka even at the time of the Abhisheka of the Paduka. When, for that auspicious abhisheka, kettle-drums were sounded by expert musicians, that noise is said to have reached Lanka and thrown the residents thereof into a state of fear. The first instinctive reaction to fear is the closing of one's eyes. Lanka itself is figured here as a person and is said to have closed its eyes, as the doors that led to Lanka were closed in view of the anticipated attack. The huge doors that provided the gateway to Lanka became closed, thereby suggesting that the eyes of Lanka were closed in fear. (220)

तापोद्गमस्त्वदभिषेक जलप्रवाहैः
उत्सारितस्त्वरितम् उत्तर कोसलेभ्यः।
लेभे चिराय रघुपुङ्गवपादरक्षे!
लङ्कावरोधसुदृशां हृदयेषु वासम् ॥ २२१ ॥

*Taapodgamas-Tvadabhisheka-jala-pravaahaih
Utsaaritas-tvaritam Uttarakosalebhyah
Lebhe chiraaya Raghupungava-Paadarakshe!
Lankaavarodhasudrisaam hridayeshu vaasam* (221)

Rama-Paduka! The rising heat that had been quickly driven away from the Kosala country by the floods in the shape of Thy abhisheka-jala resided for long in the hearts of the fair-eyed damsels in the harems of Lanka.

Lanka's eyes were closed in fear when Paduka had abhisheka. This was stated in the previous sloka. In this sloka the great distress (taapam) that seized the hearts of the women of Lanka is referred to. When Rama went to the forest, the people of Kosala became deeply afflicted. That affliction was allayed when Paduka was coronated The abhisheka-jala of Paduka drove out the fire of affliction and distress from their hearts.

All that 'taapam' which had been so quickly driven out from Ayodhya took shelter in the hearts of the ladies in the harems of Lanka. Now it was their turn to suffer anguish and distress. And that they did for a long time (chiraaya). Paduka-devi! This is one of the several results of Thy coronation. Thus spake Hanuman to Paduka. (221)

आवर्जितं विधिविदा मणिपादरक्षे!
पद्मासनप्रियसुतेन पुरोहितेन।
आसीन्निदानम् अभिषेक जलं त्वदीयम्
नक्तञ्चरप्रणयिनी नयनोदकानाम् ॥ २२२ ॥

Aavarjitam vidhuvidaa Mani Paadarakshe!
Padmaasanapriyasutena purohitena
Aaseen-nidaanam abhishekajalam Tvadeeyam
Naktancharapranayinee nayanodakaanaam
(222)

Manipadarakshe! The abhisheka-jala poured on Thee by sage Vasishta, who knew the rules and regulations, who was a purohit, and who was also the affectionate son of Brahma, became the cause of the tears of the Rakshasa women.

The abhisheka-tirtha poured on Paduka by Vasishta, that great sage who was the son of the four-faced Brahma and knew the intricacies of the rules and regulations prescribed in the Sastras, was a prelude to the flow of tears from the eyes of the womenfolk of Lanka. Even Sitadevi, the personification of compassion and mercy, unable to bear the torture she was put to by the surrounding Rakshasis, was forced to cry out in sheer desperation.

"नूनं राक्षसकन्यानां रुदन्तीनां गृहे गृहे ।
श्रोष्यामि नचिरादेव दुःखार्तानामिह ध्वनिम् ।।"

(Very soon I am going to hear the wailing of the Rakshasa women weeping out of grief in every home in this Lanka) Hanuman who had been listening to this outburst in Asokavana, now addresses Paduka-devi and tells Her that Her abhisheka had really led to the flow of tears from the eyes of the Rakshasis.

The three-fold reference to Sage Vasishta as 'Vidhivit.' 'Purohita' and 'Padmasanapriya-suta' is probably intended to suggest that he performed the abhisheka to the Paduka with the Sankalpa that the righteous should thrive and the unrighteous perish. Paduka-abhisheka initiated or inaugurated the downfall of the Rakshasa in Lanka. After Lanka was vanquished, Hanuman carries that information to Paduka-devi. (222)

Devi! Tvayaa snapanasampadi samsritaayaam
Dagdhe pure Dasamukhasya valee mukhena
Aaseet tatah-prabhriti visvajanaprateetam
Adbhayognir iti avitatham vachanam muneenaam
(223)

Devi! After Thou had the splendid abhisheka and after Ravana's city was burnt by a monkey, (from that time) all people (putting two and two together) came to believe the truth of the word of the sages which are to the effect that 'Fire emanates from water.'

Water can probably be said to be the cause of more water. But this sloka states that water can also generate fire. The Upanishadic process of evolution—"Agner aapah"—(from fire water) is reversed, and the pramaana for this is said to be 'Muneenaam vachanam.' The Sanskrit commentary of Paduka-sahasram by Bharadvaja Srinivasacharya published in the last century quotes the following two slokas from Mahabharata as authority.

"अद्भ्योऽग्निः ब्रह्मणः क्षत्रम् अश्मनो लोहमुत्थितम् ।
तेषां सर्वंगत तेजः स्वासु योनिषु शाम्यति ।।"
"सलिलादुत्थितो वह्निः येन दग्धं चराचरम् ।।"

The truth of this statement of the Rishis that 'fire emanates from water' is here poetically verified by clubbing Padukabhisheka and Lankaa-dahana. Paduka-abhisheka was the cause, Lanka-dahana was the result. Taking them together the poet indulges in an Utprekshaa that 'water begot fire.' To all the people of the world the words of the sages became true. It is noteworthy that Hanuman is made to refer here to the burning of Lanka by a monkey, when it was really he who performed that feat. This shows the modesty of Hanuman. (223)

देवि ! त्वया स्नपनसंपदि संश्रितायां ।
दग्धे पुरे दशमुखस्य वली मुखेन ।।
आसीत् ततः प्रभृति विश्वजनप्रतीतम् ।
अद्भ्योऽग्निरित्यवितथं वचनं मुनीनाम् ।। २२३।।

आयोध्यकैस्त्वदाभिषेक समिद्धहर्षैः
आध्मपिताः श्रुतिसुखं ननु ते तदानीम् ।
रामस्य राक्षसशिरो लवनेऽप्यशाम्यन्
येषां ध्वनिर्विजयशंख रवो बभूव ।। २२४ ।।

Aayodhyakais-Tvadabhishekasamiddhaharshaih
Aadhmaapitaah Srutisukham nanu Te tadaaneem
Raamasya Raakshasasirolavane spyasaamyam
Yeshaam dhvanir-vijayasankharavo babhoova (224)

Paduke! At the time of Thy abhisheka, the people of the city of Ayodhya, out of their immense gladness arranged for the blowing of conches sweet to the ear. The sound of those conches had not died out by the time of the chopping of the head of Ravana, but subsisted till then and served to announce Rama's victory.

In this sloka also the poet connects Paduka-abhisheka with Ravana-vadha that occurred at the end of the period. Out of sheer joy at the abhisheka or Paduka, the citizens of Ayodhya caused conches to blow The noise created thereby subsisted during all the fourteen years following, and was heard in Lanka when Ravana was felled to the ground by Rama-bana which had cut off his head The sankha-naada is here said to have celebrated Rama's victory by being the Vijaya-ghosha. (224)

प्रथयितुम् अभिषेकं पादुके! तावकीनं
दुरितशमनदक्षे दुन्दुभौ ताड्यमाने ।
सपदि परिगृहीतं साध्वसं देवि! नूनं
दशवदनवधूनां दक्षिणैर्नेत्रकोशैः ॥२२५॥

Prathayitum abhishekam Paduke! taavakeenam
Duritasamanadakshe dundubhau taadyamaane
Sapadi parigriheetam saadhvasam Devi! noonam
Dasavadanavadhoonaam dakshinairnetra-kosaih (225)

Devi Paduke! In order to proclaim Thy abhisheka, the dundubhi-vadya, capable of dispelling sins was sounded. At once it is certain that the wives of the Rakshasas were stricken with fear caused by the throbbing of the eye balls of their right eyes.

In this and the next sloka, both of which are couched in the Malini vritta, the sorry plight of the wives of Ravana on the happening of the Paduka-abhisheka is described. To celebrate the coronation of Paduka musical instruments known as 'dundubhi'—drums—were beaten. Instantaneously the right eyes of the wives of Ravana feel a tremour. To a woman the tremour in the right eye forebodes evil. So the destruction that was going to happen was indicated to his consorts, even at the time of the coronation of Paduka. Vide the sloka of Valmiki in Kishkindha-kanda saying that at the time of Rama-sugriva-sakhyam, there was the tremour of the left eye in the case of Sita, Vali and Ravana (225)

(To be continued)

A PURANIC TRADITION ABOUT TIRUVENGADAMALAI

RAO SAHIB SRI T. N. S. RAGHAVACHARYA, MADRAS-17.

There was a town known as Nandanapuram to the west of Sri Sailam. A pious Brahmin by name Purandaran lived in this town. He was very proficient in all the Vedas and other religious scriptures. He had a son by name Madhavan who, like his father, was well versed in all the Sastras and led a virtuous and pious life. In time Purandaran got him married to Chandra-rekha, a handsome maiden born of equally learned and cultured parents The couple observed the strict moral codes of conduct and lived happily.

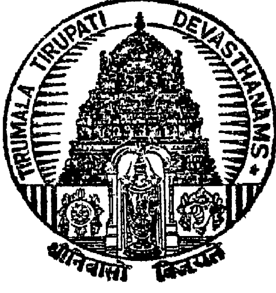
After a couple of years Madhavan and his wife sought the permission of the parents to go on a pilgrimage to bathe in the holy waters and offer worship at sacred shrines they proposed to visit Accordingly they started on the pilgrimage, with the blessings of the parents and in their tour visited several temples and offered worship to the presiding deities there, after a dip in the holy waters of the respective shrines. They rested under trees in gardens, cooked their simple food at every one of their camps.

In the course of this long tour, one day they came to a delightful ravine between two big mountains where they decided to make a long stay and devote their time to meditation and prayers Just at this juncture the sins of Poorvakarma of Madhavan's previous birth appeared and completely overtook him, with the result that at the sight of a low caste Pulaiya girl of twenty who was passing by gathering grass and firewood, he fell in love with her and deserted the wedded wife and ran away with the Pulaiya girl and both went into hiding. The deserted wife pined away in grief and in a few days found her final abode at the Lotus feet of the Almighty.

Madhavan, who eloped with Pulaiya girl in time became a total agnostic, nonbeliever of God and forgot all the Vedic scriptures he had learnt. He took to eating meat and drinking toddy and soon contracted a severe loathsome disease. In a short time he ran out of the cash he had brought and could not satisfy the concubine's greed and desires. One fine morning he found she had run away with another man leaving him to wallow in his sick bed.

Good sense then dawned on Madhavan who wept, cried in remores, and cursed himself for his immoral acts of deserting a lawful wife for a Pulaiya girl and the inevitable doom which must have overtaken Chandra-rekha in a lonely good forsaken hilly spot. More than all, he deeply regretted the greatest sin of forsaking his Brahminic rites and Veda-sastraic rituals. He fervently prayed to God to forgive him, his sins and trespasses and with tearful eyes sought forgiveness from the Lord Almighty Sriman Narayana. Immediately he started a (Paada Yatra) journey on foot from Srisailam (in the North) to Thirumalai (in the South). As soon as he set his foot on the mighty hill's entrance, his sins vanished and he was transformed into the handsome young prince he once was. The sages and wisemen who were engaged in penance on the hill tops welcomed him with a reception due to Royalty. Madhavan prostrated before them several times and sought their blessings. Because Madhavan achieved atonement of his great sins and re-obtained the Grace of God, this great hill came to be known as Thiruvengadam. '*Vengadam*' means the "Burning away of sins." Tradition has it that Madhavan lived there for many years doing penance and obtained Mukthi.

★

ஸப்தகிரி

மலர்: 4] ஜூன் [இதழ்: 1

ஆசிரியர்:

கே. சுப்பாராவ், எம். ஏ.

திருமலை - திருப்பதி தேவஸ்தானம், திருப்பதி.

★

அச்சிடுபவர்:

எம். விஜயகுமார் ரெட்டி,

மேலாளர்,

தி. தி. தேவஸ்தான அச்சகம், திருப்பதி.

★

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 5/—

தனிப் பிரதி 35 பை

★

மாத இதழுக்கும்,

மற்றும் இதர விபரங்களுக்கும்

ஆசிரியர்,

திருமலை-திருப்பதி தேவஸ்தானம்,

திருப்பதி.

பொருள் அடக்கம்

ஆசிரியர் உரை

இந்த இதழுடன் எங்களது 'ஸப்தகிரி' தன்னுடைய குழந்தைப் பருவத்தில் மேலும் ஓராண்டைக் கடந்துவிட்டது. செப்டம்பர் 72 லிருந்து ஏப்ரல் 73 வரை நம் நாடு எதிர்நோக்கிய இதுகாறும் கண்டறியாத இடையூறுகளின் இடையேயும, இதழ் விற்பனையில எந்தவித சரிவும் ஏற்படாவண்ணம் தங்களுடைய முழு ஒத்துழைப்பையும் ஈந்த வாசகர்களுக்கும, விற்பனை பிரதிநிதிகளுக்கும் மறற தி. தி. தேவஸ்தான நிறுவன அலுவலர்களுககும் எங்களுடைய நன்றியைத தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம். இவ்வொத்துழைப்பு கிடைக்கப்பெறாது இருந்திருக்குமேயானால், இந்த இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்டிருககக்கூடிய விற்பனைச சரிவை இந்நேரம் எங்களது பததிரிக்கை சரிகட்டிக் கொணடிருக்கும். இடையூறுகளைக் கடந்து வெற்றியை அடைந்ததற்குக் காரணம் அவ்விறையருளேயாகும்.

தி. தி. தேவஸ்தான மேலாண்மை, 'ஸப்தகிரி இதழ்' கோயில், பக்தர்கள் என்ற பக்தியின் இரண்டு கரைகளுககு இரண்டிற்கும் ஒரு பாலமாக அமையவேணடுமானால் இதழில் ஒரு சுதந்திரத்தன்மை இருக்க வேண்டுமென்று முடிவுசெய்தது. தற்போதைய செயலாட்சித் தலைவர், முற்பதவியாளரின் இச்செயலுக்கு பெருந்தனமையுடன மதிப்பளிப்பதோடுமல்லாமல், ஸப்தகிரியின் முன்னேறறத்திற்கு தகுநத நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொணடுள்ளார். ஆகவே, 'ஸப்தகிரி' இதழ் எல்லா வகையிலும் தன்னிறைவு கொள்ளவும், மேலும் அது ஒரு புத்துணர்ச்சியுடன் எதிர்காலததிலும், பக்தர்களிடையே நனகு செயல்படவும் சந்தாதாரர்கள், விளம்பரம் செய்பவர்கள், மேலும் பொதுமக்கள் ஆகியவர்களின் உதவி மிகவும் அவசியம். இதற்குப் பிரதியாக, 'ஸப்தகிரி' இந்த நிறுவனத்தின் செயல்களைச் சரியான முறையில் ஆராய்ந்து அதன் தன்மையைப் பிரதிபலிப்பதோடு, யாத்திரிகர்கள் இங்குவந்து செல்வது சிரமமில்லாததான என்றும் நினைவில் நிற்கும் ஒரு யாத்திரையாக அமையும் வணணம் அவர்களது நியாயமான தீர்க்கக்கூடிய குறைகளை எடுத்துரைப்பதிலும் பெறும்பணி ஆற்றியுள்ளது. இந்த நேரத்தில்தான் 'ஸப்தகிரி' சம்பந்தப்பட்ட பல்வேறு கருத்துக்களைப்பற்றி வாசகர்கள் தங்கள் எண்ணங்களை கூறவும், மேலும் பல்வேறு புண்ணிய தலங்களுக்கு யாத்திரை மேற்கொள்வதைப்பற்றியும் எடுத்துக்கூற, நாங்கள் இதழில் ''ஆசிரியருக்கு கடிதம்'' என்ற பகுதியை ஒதுக்கியுள்ளோம். ஆககச் சார்பான செயலாற்றக் கூடிய யோசனைகள் இப்பகுதியில் வரவேற்கப்படும்.

நன்கு இணைக்கப்பெற்ற, மேலும் மேலும் ஒன்றோடொன்று ஒத்துழைக்கத்தக்க விளம்பர முறையாலேயே, தேவஸ்தான நிறுவனங்களின் நலன்கள் யாவும் நன்கு பெருகும் என்ற மேலாண்மையின் எண்ணங்களுக்கு செயல் வடிவு கொடுத்தது எங்களுடைய துறையின் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியாகும். எட்டு மாநிலங்களில் 55 விற்பனைப் பிரதிநிதிகளுடனும், விற்பனை நிலையங்களாக செயல்படும் 42 தி. தி. தேவஸ்தான நிறுவனங்களுடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் 'ஸப்தகிரி' விற்பனை நிலவரத்தைப் பார்த்து, தி தி. தேவஸதானத்தின் மற்ற விலைமதிப்பில்லா வெளியீடுகளுக்கும் நல்லதொரு விற்பனை இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் தி. தி. தேவஸ்தானம் வெளியீட்டுப்பிரிவை ஸப்தகிரிக்கு நவம்பர் 72ல் ஒப்படைத்தது. இதனால் நாங்கள் தாராளமான தள்ளுபடிகளுக்கும், வேறு பல வியாபார சலுகைகளுக்கும் தேவஸதான வெளியீடுகளை விற்பனை செய்ய வழிவகுக்கின்றது. இந்த குறுகிய கால விளைவுகள் எங்களுக்கு, தி. தி. தேவஸ்தான வெளியீடுகளின் விற்பனையில் அதிகம் ஆர்வமுள்ள தேவஸ்தான மேலாண்மைக்கும், பக்தர்களுக்கும் ஏமாற்றத்தைத் தரமாட்டோம் என்ற ஒரு புதிய நம்பிக்கையை தந்துள்ளது.

ஆனால் எங்களுக்கும் சில இடையூறுகளும் இருந்தன. இடைக்காலத்தில் நாட்டில் ஏற்பட்ட போக்குவரத்து இடையூறுகளாலும், மின்சார வெட்டினாலும், ஸப்தகிரி விற்பனையிலும், வழக்கமாக வெளிவரும் ஸப்தகிரி வெளியீட்டிலும் சரிவும், தடங்கல்களும் ஏற்பட்டன. இன்னும் நாங்கள் சகஜநிலையை அடையவில்லை. ஆகவே ஏற்பட்ட இன்னல்களுக்கு வாசகர்கள் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் எனநம்புகிறோம்.

நாங்கள் என்ன சொன்னாலும், எப்படிச் சொன்னாலும், வாசகர்கள்தான் சரியான நீதிட திகளாவார்கள். நாங்களெல்லாம் தெய்வீக திருவிளையாட்டின் கருவிகள் மட்டுமே.

செய்திச் சுருக்கம்

மைசூர் மாநில ஆளுநர் மாண்புமிகு திரு. மோகன்லால் சுகாடியா அவர்கள், பெங்களூர் தி. தி. தேவஸ்தான தகவலறிவிப்பு நிலையத்தின் 17-வது ஆண்டு விழாவை தொடக்கி வைத்துப் பேசிய போது பெங்களூரிலிருநது திருமலைக்கு நேரடி பேருந்து போக்குவரத்து ஒன்றை செயல்படுத்த தம்மால் முடிந்த வரை முயற்சி செய்வதாகக் கூறினார். இவ் விழா 1—5—73 அன்று பெங்களூர் நகர அரங்கில் நடைபெற்றது.

பக்தர்களிடையே ஒரு பரந்த மனப்பான்மையினை ஏற்படுத்துவதில் தி. தி. தேவஸ்தானம் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டினை ஓா உதாரணமாகக் கொண்டு மற்ற அறநிலைய, கோயில் நிருவாகங்கள் செயல்படவேண்டும் என்று தாம் விரும்புவதாக, மாண்புமிகு ஆளுநர் அவர்கள் தம் உரையில் குறிப்பிட்டார்.

விழாவிற்கு தலைமை தாங்கிய, கல்வி அமைச்சர் மாண்புமிகு ஏ. ஆர். பத்ரி நாராயணன் அவர்கள் தம் தலைமை உரையில், ஆளுநர் அவர்களின் கருத்தை மேலும் வலியுறுத்திப் பேசினார்.

வட்டார ஆலோசனைக்குழுவின் தலைவரான திரு. வி. ஆர். நாயுடு அவர்கள் கூட்டத்தினரை வரவேற்றார்.

தி. தி. தேவஸ்தான செயலாட்சித் தலைவரான திரு. எஸ். வி. சுப்ரமணியன் அவர்கள் சுப்ரபாத போட்டியில் வெற்றி பெற்றவர்களுக்குப் பரிசு வழங்கினார். மேலும் அவர் ஆளுநர் அவர்களின் கருத்துக்கு பதிலளிக்கும் வகையில், திருமலைக்கு தனியார் பேருந்து போக்குவரத்தை அனுமதிக்கக் கூடாது என்று தேவஸ்தான மேலாண்மை ஒரு முடிவு எடுத்துள்ளதால், பெங்களூரிலிருந்து வருபவர்களை திருப்பதியில் ½ மணி நேரத்திற்குமேல் காத்திருக்கச் செய்யாமல் திருமலைக்கு செல்ல தகுந்த ஏற்பாடுகள் மட்டுமே செயல்படுத்தலாம் என்று கூறினார்.

தி. தி. தேவஸ்தான பொறுப்பாண்மைக் குழுவிற்குப் பதிலாக, சிறப்பு அதிகாரியாக செயலாற்றி வரும் சித்தூர் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரான திரு. ஏ. வள்ளியப்பன் அவர்கள் திருவேங்கடவன் உருவப்படங்களை, சிறப்பு விருந்தினர்களுக்கு வழங்கினார்.

குமாரி பத்மஸ்ரீ அவர்களும், திரு. பி. பி. ரேவண்ணா அவர்களும் விழாவில்பேசினார்கள்.

ஸ்ரீ கோவிநதராஜ சுவாமிகளின் புதிய தோ

திருவலம ஸ்ரீசிவானந்த மௌன சுவாமிகளின் மேற்பார்வையில் மூன்று இலட்சம் ரூபாசெலவில் கட்டப்பட்ட, கோவிந்தராஜ சுவாமிகளின் புதிய தோ 7—5—73 அன்று திருப்பதியில் வெள்ளோட்டம் விடப்பட்டது. ஸ்ரீசிவானந்த மௌன சுவாமிகள் விழாவை மேற்பார்வையிட்டார். ஸ்ரீ கோவிந்தராஜ சுவாமிகளின் உருவப்படம் அமைந்த இப் புதிய தேரின் வெள்ளோட்ட ஊர்வலத்தில், இரணடாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பக்தர்கள் கலந்து கொணடனர்.

தி. தி. தேவஸ்தான செயலாட்சித்தலைவர் திரு. எஸ். வி. சுப்ரமணியன் அவர்களும், வேறு பல அதிகாரிகளும் இவ்வூர்வலத்தில் கலந்து கொணடனர்.

துவாரகா திருமலையில் தி. தி. தே. சத்திரம்

ஆந்திர மாநில, மேற்கு கோதாவரி மாவட்டத்திலுள்ள துவாரகா திருமலையில் ஒரு புதிய சத்திரத்தை, தி. தி. தேவஸ் தானம், அண்மையில் திறந்து வைத்தது. மேற்கு கோதாவரி மாவட்டத்திலுள்ள பீம டோலு என்ற இடததிலிருநது 12 கல் தொலைவிலுள்ள திருவேங்கடவன் உறையும் துவாரகா திருமலை, திருப்பதியில் இருக்கும் திருமலை போலவே, ஒரு மலை வாழ் ஸ்தல மாகும். தென்மத்திய இரயில்வேயின் விஜய வாடா-வால்டேர் பாதையின் அருகே உள்ள பீமதோலு இரயில் நிலையத்திலிருந்து தினசரி பேருந்து போக்குவரத்து வசதிகள் உள்ளன. ஏழுமலையான் வாழும் திருமலைக்கு யாத்திரை செய்ய முடியாதவர்கள் இப்புனித இடத் தில் தங்கள் வேண்டுதல்களை, நிறைவேற்றிக் கொள்வார்கள்.

ஸப்தகிரி இதழகள் மட்டுமல்லாமல் இங்கு தி. தி. தேவஸ்தான வெளியீடுகளும, திரு வேங்கடவனின் பல்வேறு அளவுகளைக் கொணட வண்ணப்படங்களும் விற்பனைக்குக் கிடைக்கும்.

இந்தப்புனித தலத்திற்கு, பக்தர்கள் வருகை புரிந்து, இங்கு கோயில் கொண்டுள்ள பெருமானின் தரிசனத்தைப் பெறுவார்கள் என்றும், மேலும் இங்குள்ள தி. தி. தேவஸ் தான சத்திரத்தை அவர்கள் நன்முறையில் பயன்படுத்திக கொள்வார்கள் என்றும் நாங்கள் நம்புகிறோம்

சிததூர் தகவலறிவிப்பு நிலையம

1-5-73 லிருநது, சிததூரிலுள்ள (ஆந்திர மாநிலம்) தி. தி. தேவஸ்தான தகவலறிவிப்பு நிலையம் மூடப்பட்டது.

ஜகசர்லா (ஆந்திர மாநிலம்) திருவேங்க டேஸ்வரசுவாமி கோவிலிலுள்ள தி. தி. தேவஸ்தான தகவலறிவிப்பு நிலையமும் மூடப் பட்டது

திரு. சி. சிட்டிபாபு

புகழ்பெற்ற வீணை வித்துவான திரு. சி. சிட்டிபாபு அவர்கள தி தி. தேவஸ்தான ஆஸதான வித்வானாக நியமிக்கப்பட்டார்.

வேறு செய்திகள்

கீழ்வரும் கோயில்களின் செயலாட்சித் தலைவர்களின் பதவிகளை, அறநிலைய உதவி ஆணையாளர்கள் என்ற பதவிகளாக ஆந்திர மாநில அரசு உயர்த்தியுளளது.

1. ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வரசுவாமி கோயில், துவாரகா திருமலை.
2. ஸ்ரீ சீதாராமசந்திரசுவாமி கோயில், பத்ராசலம்.
3. ஸ்ரீ துர்கா மல்லேஸவரசுவாமி கோயில், விஜயவாடா.

திருமால் தசாவதாரம்

திரு தா. செ. இரகுபதி, M.A.,
திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழகம், திருப்பதி.

துதி

என்னாளும் உன்னடியார் ஏற்றித் துதிபாடப்,
பொன்னனை தாமரையாள் போற்றிதொழ-மன்பதையில்
இன்புற வேங்கடநின் இவ்வதா ரம்பத்தும்
புன்பொருள்நான் பாடப் புகல்.

1. மச்சாவதாரம :

அச்சாக நின்றுதவி அறங்கள் கூறும
ஆழமிகு மறைகளினை ஆழிக் குள்ளே
துச்சமென எண்ணிதினம் தூக்கித் தூக்கித்
துவணடோடும் அலைகடலில் வீசிப் போட்ட
அச்சமிலா அரக்கனையே கொன்று, என்றும்
அறம்வாழ வழிசெய்தாய் இறைவ! போற்றும்
மச்சவதா ரத்தோய் ! உன் மகிமை போற்றி !
மங்களமும பெருகிடவே போற்றிப! போற்றி!

2. கூர்மவதாரம் :

பார்சுற்றி அலைந்தே யாடும்
பரவையும் கலங்கும் வண்ணம்
சீர்பெற்று அவுணர் தேவர்
சிறப்புற வாழ, என்றும்
ஊர்க்கருள் புரிய, மாலே !
உயர்மலை மத்தைத் தாங்க
கூர்மவ தாரம ஏற்றாய் !
குவலயம் காத்தாய் போற்றி !

(பரவை — கடல், குவலயம் — உலகம்.)

3. வராக அவதாரம் :

வாழவழி காட்டும்நல் வேங்கடனே! பொங்கும்
ஆழமிகு கடலுக்குள் அகிலத்தைப் பாயாய்த்
தாழசெல சுருட்டியொரு கொடுவரக்கன் தள்ளக
கேழலுரு ஏற்றருளிக் காத்தாய்நீ போற்றி!

(கேழல் — வராகம்)

4. நரசிங்க அவதாரம் :

வானிடை மண்ணின் மீதில்
வரத்தினால் ஆற்றல் பெற்றுக்
கானிடை வாழு மந்த
கடுநதிடும் மதயானைப்போல்
நானிடு அகங்கா ரத்தால்
நடநதிட அரக்க மன்னன்
மானிட மடங்க வாய்ப்போய்
மாய்த்தனை! மாலே! போற்றி!

(மானிட மடங்கல் — நரசிங்க அவதாரம்)

5. வாமன அவதாரம் :

நாமம் போற்றி! நன்மை ஆற்றும் வேங்கடா!
சோம பானம் சுவைத்து வாழ்ந்த மன்னனின்
நாமம் கூறி, நசுக்கி, மண்ணை விண்ணினை
வாம னாக வேற்ற ளந்தாய்! போற்றியே!

6. பரசுராமர் அவதாரம் :

அரசார்தவ யமதங்கியின் அஞ்சாவலி துஞ்சா
சிரசார்முடி வேந்தர்தமைச சிதைத்தேமுடி செகுத்தே
முரசார்தரு கடல்சூழ்படி முந்தேவலம் வந்த
பரசாம்படை ராமா வெனும திருவேங்கடா போற்றி!

7. இராமர் அவதாரம் :

தரணியினைத் தம்பிக்குத் தயரதனின் சொற்கேட்டுத்
தந்து விட்டுக்
கரத்தினிலே காண்டீபம் கொண்டந்த இராவணனின்
கழுத்தைச் சீவி
நரகத்தில் வீழ்த்தியெழில் சீதையினைச் சிறைமீட்டு
நல்லோ ரெல்லாம்
சிரம்தாழ்த்த மாலேநீ இராமனெனும் அவதாரம்
செய்தாய் போற்றி.

8· பலராம அவதாரம் :

அலைமோதும் கடல்சூழ்ந்த அவனியினை
அறத்தோடு அந்நாளிலே
குலையாத வலிவோடு படைகொண்ட
பலராம னுயாண்டனை !
கலைமேவும் அடியார்மேல் கழியாத
கருணையொடு இந்நாளிலும்
மலைமீது அமர்ந்தோங்கி வளமீந்தாய் !
மாலேயுன் அருள்போற்றியே !

9. கிருஷ்ணுவதாரம்

வீழும பாழபுவி தன்னில வேங்கடா ! விந்தை கோகுலக் கண்ணனுய்
வாழும் ஆசையால் வந்து நீபுரி மாய வித்தைகள் எத்தனை ?
பாழும் ஆசையால் மைந்தன் திமணல் தின்னப் பார்த்தய சோதைக்கு
ஏழு மாபுவி ஏழு மாகடல் காட்டினுயுனைப் போற்றினேன்.

10. கல்கி அவதாரம் :

மல்கு நீதி மல்கு தர்மம்
மற்று நேர்மை யாவையும்
அல்குங் காலை வேங்க டத்தில்
ஆலும் எங்கள் வேங்கடா !
மல்கு நீதி அன்பு யாவும்
மாய மாய்க்கும் வீணரைக்
கலகி என்னும் பேரி னுகக்
காலம் காத்தோய் வாழ்த்தினேன்.

தைத்தரீய ஆரண்யகம்

॥ तैत्तरीयारण्यकम् ॥

(சூர்ய நமஸ்காரம்)

வித்வான் நடதூர ஸ்ரீ தேசிகாச்சாரியார்.

★ ★ ★

(முன் இதழ்த் தொடர்ச்சி)

அநுவாகம் – 13

१. अष्टयोनीमष्टपुत्राम् ।
अष्टपत्नीमिमां महीम् ।
अहं वेद न मे मृत्युः ।
न चामृत्युरघाहरत् ॥

பூமிதேவியின் மஹிமை

அஷ்டயோனீம் அஷ்டபுத்ராம |
அஷ்டபத்னீம இமாம் மஹீம் ||
அஹம் வேத ந மே ம்ருத்யுஃ |
ந ச அமருத்யுஃ அகாஹரத் ||க||

அஷ்டயோனீம் – எட்டுவித காரணங்களை உடையவளும், அஷ்டபுதராம் – எட்டு புதல்வர்களை உடையவளும், அஷ்டபத்னீம்– எட்டு திக்பாலகர்களை உடையவளும், ஆகிய, இமாம் மஹீம் – இநத பூமியை, அஹம்வேத ந – கிடையாது. அம்ருத்யு – அகால மரண மும், நச அஹத் – எனக்கு பாபத்தைச் செய்யாது (அந்த பாபம் ஏற்படாது).

இந்த மந்திரத்தை தியானத்தில் அறிந்த ஒரு மஹரிஷி பின்வருமாறு சொல்கிருர் :– பூமிதேவியானவள், பிருகிருதி, மஹத், அஹங்காரம், ஐந்து தன்மாத்திரைகள் ஆகிய எட்டுக் காரணங்களை உடையவள; (இவ்வாறு சாஸ்திரிய மதத்தில் கூறப்படுகிறது), மேலே கூறப்போகும் மித்திரன் முதலிய எட்டு புத்திரர்களை உடையவள். இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசன், ஆகிய எட்டு திக்பாலகர் களை உடையவள். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த பூமி தேவியை நான் அறிவேன். அதனால் எனக்கு சம்சார பந்தமே விலகி விட்டது. எனக்கு அகால மரணத்தினுல் ஏற்படும் துன்பமும் உண்டாகாது. ஆகவே இந்த மநதிரத்தை ஜபம் செய்பவர்களுக்கும் அகாலமரணம் உணடாகாது.

२. अष्टयोनीमष्ट पुत्रम् ।
अष्टपदिद मन्तरिक्षम् ।
अहं वेद न मे मृत्युः ।
न चामृत्युरघाहरत् ॥

அஷ்டயோனீம் அஷ்டபுத்ரம் |
அஷ்டபத் இதம் அந்தரிக்ஷம் |
அஹம வேத ந மே ம்ருத்யுஃ |
ந ச அமருத்யுஃ அகா அஹரத் ||உ||

அஷ்டயோனீம் – எட்டுக் காரணங்களை உடையதும், அஷ்டபுத்ரம் – எட்டு புதல்வர் களை உடையதும், அஷ்டபத் – எட்டுவிதமான திக்பாலகர்களை உடையதுமான, இதம் – இந்த, அந்தரிக்ஷம் – நடு உலகத்தை, அஹம் வேத – நான் அறிவேன். ந மே ம்ருத்யுஃ – எனக்கு சம்சார பந்தம கிடை யாது, அம்ருத்யுஃ அகாஹரத் – இதை அறிந்தவனுக்கு அகால மரணம் ஏற்படாது, கிடையாது.

பூமிக்கும் சுவர்கத்திற்கும் நடுவிலுள்ள உலகத்திற்கு அந்தரிக்ஷ உலகம என்று பெயர். அதுவும, பூலோகத்தைப் போலவே எட்டு விதமான திக்பாலகர்களை உடையது. இதை அறிநத நான் முகதிப் பெறப் போகிறேன். இவ்விதம் அறிந்தவனுக்கும் அகால மரணம் ஏற்படாது.

சுவாக லோகம்

३. अष्टयोनीमष्टपुत्राम् ।
अष्टपत्नीमम् दिवम् ।
अहं वेद न मे मृत्युः ।
न चामृत्युरघा हरत् ।।

அஷ்டயோனீம் அஷ்டபுத்ராம் |
அஷ்டபத்னீம் அமும்திவம் |
அஹம் வேத ந மே ம்ருத்யு: |
ந ச அம்ருத்யு: அகாஹரத் ||ங||

அஷ்டயோனீம் — எட்டு காரணங்களை உடையதும், அஷ்டபுத்ராம் — எட்டு புத்திரர்களை உடையதும், அஷ்டபத்னீம் — எட்டு திக்பாலகர்களை உடையதுமான, அமும் திவம் — இந்த த்யுலோகம் என்ற சுவர்க்க லோகத்தை, அஹம் வேத — நான் அறிவேன், ந மே ம்ருத்யு: — எனக்கு இனி சம்சார பந்தம் கிடையாது, ந ச அம்ருத்யு: அகா அஹரத் — இதை அறிந்தவனுக்கும் அகால மரணம் ஏற்படாது.

சுவர்க்கலோகத்திற்கும், மேலே கூறிய படியே, எட்டுவிதமான காரணமும், எட்டு திக்பாலகர்களும், உண்டு. இதை அறிந்த நான் முக்தியை அடையப்போகிறேன். இதை அறிந்த மற்றவர்களுக்கும் அகால மரணம் ஏற்படாது. அவர்களும் நன்றாக வாழ்ந்து முக்தி பெறுவார்கள்.

४. सुत्रामाणं महीमूषु ।।

ஸுத்ராமாணம் மஹீம் ஊஷு || ச ||

இந்த மந்திரங்கள் இரண்டும் தைத்ரீய சம்ஹிதை முதல் காண்டம், ஐநதாவது பிரச்னம், பதினோருவது அனுவாகத்தில் உள்ளன. அவை முழுவதும் பின்வருமாறு:—

1. ஸுத்ராமாணம ப்ருதிவீம த்யாம அனேஹஸம்
ஸுசர்மாணம் அதிதிம் ஸுப்ரணீதிம
தைவீம நாவம் ஸ்வரித்ராமனுகஸம |
அஸ்ரவந்தீம் ஆருஹேமா ஸ்வஸ்தயே ||

2. மஹீமூஷு மாதரம் ஸுவ்ரதானும் ருதஸ்ய
பத்னீம் அவிஸே ஹுவே வ |
துவிக்ஷத்ராம் அஜரநதீம் உருசீம்
ஸுசாமாணம அதிதிம ஸுப்ரணீதிம் ||

இந்த இரண்டு மந்திரங்களின் முதல் சொற்களைமட்டும் இங்கே ஜபித்தால் போதும் என்று கருத்து,

அதிதியின் மகிமை

५. अदितिर्द्यौरदितिरन्तरिक्षम् ।
अदितिर्माता स पिता स पुत्रः ।
विश्वेदेवा अदितिः पञ्चजनाः ।
अदितिर्जातमदितिर्जनित्वम् ।।

அதிதி: த்யௌ: அதிதி: அந்தரிக்ஷம் |
அதிதி: மாதா ஸ பிதா ஸ புத்ர: |
விச்வே தேவா அதிதி: பஞ்ச ஜனா: |
அதிதி: ஜாதம அதிதி: ஜனித்வம் || ரு ||

அதிதி: — அதிதியானவள், த்யௌ: — சுவர்க்கலோகமாவும், அதிதி: அந்தரிக்ஷம் — அதிதியே நடு உலகமாகவும், அதிதி: மாதா— அதிதியே தாயாகவும், அதிதி: ஸ பிதா — அந்த அதிதியே தந்தையாகவும், ஸ: — அந்த அதிதியே, புத்ர: — புதல்வனாகவும், இருக்கிறாள். அதிதி:—அதிதியே, விச்வே தேவா:— எல்லா தேவர்களாகவும், பஞ்சஜனா — பிராம்மணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன்,

நிஷாதன் ஆகியவர்களாக இருக்கிறாள். அதிதிঃ ஜாதம் — அதிதியே ஏற்கனவே உண்டான பொருளாகவும், ஜனித்வும் — உண்டாகப் போகும் பொருளாகவும் இருக்கிறாள்.

அதிதியே சுவர்க்கலோகமாகவும், நடு உலகமாகவும், தாயாகவும் தந்தையாகவும் தனயனாகவும் இருக்கிறாள். அதிதியே எல்லா தேவர்களின் உருவமாகவும் இருக்கிறாள், அதிதியே அந்தணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன். சூத்திரன், வேடன் ஆகிய ஐந்து மானிட ஜாதிகளாகவும் இருக்கிறாள். அதிதியே உலகத்தில் ஏற்கனவே உண்டாகியுள்ள பொருள்களாகவும் இனி உண்டாகப்போகும் பொருள்களாகவும் இருக்கிறாள். இவ்விதம் அதிதியின் மஹிமையை அளப்பதற்கு அரியதாகும்.

அதிதியின் புதலவர்கள்

६. अष्टौ पुत्रासो अदितेः ।
ये जातास्तन्वः परि ।
देवाँ ३ उपप्रैत् सप्तभिः ।
परा मार्ताण्डमास्यत् ॥

அஷ்டௌ புத்ராஸோ அதிதேঃ |
யே ஜாதாঃ தன்வঃ பரி |
தேவாம் (௩) உபப்ரைத் ஸப்தபிঃ |
பரா மார்த்தாண்டம் ஆஸ்யாத் ||௬||

யே — எவர்கள், அதிதேঃ — அதிதியினுடைய, தன்வঃ பரி — உடலிலிருந்து, ஜாதாঃ — பிறந்தார்களோ, தே புத்ராஸঃ — அந்த புதல்வர்கள், அஷ்டௌ — எட்டு பேர்கள், ஸப்தபிঃ புத்ரைঃ — ஏழு பிள்ளைகளுடன், அதிதி, தேவான் உபப்ரைத் — தேவர்கள் இருக்குமிடத்தை அடைந்தாள் மார்த்தாண்டம் — சூரியனை, பராஸ்யத் — விலக்கிவிட்டாள்.

அதிதி தேவியின் உடலிலிருந்து எட்டு புதலவர்கள் பிறந்தனர். அவர்கள் மார்த்தாண்டன் என்கிற பிள்ளையை மட்டும் விலக்கி விட்டு மற்ற ஏழு பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு தேவர்கள் வாழும் சுவர்க்கத்திற்குச் சென்றாள்.

மார்த்தாண்டனை விலக்கியதற்குக் காரணம்?

७. सप्तभिः पुत्रैरदितिः ।
उपप्रैत् पूर्व्यं युगम् ।
प्रजायै मृत्यवे तत् ।
परा मार्ताण्डमाभरदिति ॥

ஸப்தபிঃ புத்ரைঃ அதிதிঃ |
உபப்ரைத் பூர்வயம் யுகம் |
ப்ராஜாயை ம்ருத்யவே தத் |
பரா மார்த்தாண்டம் ஆபரத் இதி ||எ||

அதிதிঃ — அதிதியானவள், ஸப்தபிঃ புத்ரைঃ — ஏழு புதல்வர்களைப் பெறுவதற்கு முன், பூர்வயம் யுகம்—புருஷனுடன் மகிழ்ச்சியுடன், உபப்ரைத் — சேர்ந்தாள், தத் — எட்டாவது பிள்ளையான மார்த்தாண்டன் என்பவன், ப்ரஜாயை — ஜனங்களுடைய, ம்ருத்யவே — மரணத்தின் பொருட்டுக் காரணமாகின்றான். ஆகையால், மார்த்தாண்டம் — மார்த்தாண்டனை, பராபத் — விலக்கி விட்டாள். இதி — என்று அறிய வேண்டும்.

அதிதி தேவியானவள் முதலில் கணவனுடன் சேர்ந்து வரிசையாக ஏழு பிள்ளைகளையும் பெற்ற பொழுது மகிழ்ச்சியடைந்தாள். ஏனெனில் அவர்கள் மக்கள் வளர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தனர். எட்டாவது பிள்ளையான மார்த்தாண்டன் என்கிற சூரியன் உதயமாவதாலும் அஸ்தமனம் ஆவதாலும் மக்களுடைய ஆயுளைக் குறைப்பதால் அவர்கள் மரிப்பதற்கும் காரணமாகிறான். ஆகையால் அதிதியானவள்

மார்த்தாண்டனை மட்டும் விலக்கிவிட்டு மற்ற ஏழு பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு தேவ லோகத்திற்குச் சென்று விட்டாள் என்பது கருத்து.

எட்டு பிள்ளைகளின பெயர்கள்

८. तान् अनुक्रमिष्यामः ।

தான் அனுக்ர மிஷ்யாமஃ ||அ||

தான் — அந்த எட்டு பெயர்களையும், அனுக்ரமிஷ்யாமஃ—வரிசையாகக் கூறுவோம்.

பூமிதேவியின் எட்டு பிள்ளைகளின் பெயர்களைக் கூறுவோம். அவைகளே அதிதி தேவியின் பெயர்களாகும்.

९. मित्रश्च वरुणश्च ।
धाता चार्यमा च ।
अँशश्च भगश्च ।
इन्द्रश्च विवस्वाँश्चेत्येते ।।

மித்ரஸச வருணஸ்ச |
தாதாச அர்யமா ச |
அம்சஸ்ச பகஸ்ச |
இந்த்ரஸ்ச விவஸவான் சேத்யேதே ||கூ||

மித்ரஃ ச, வருணஃ ச, தாதா ச, அர்யமாச, அம்சஃ ச, பகஃ ச, இந்த்ரஃ ச, விவஸ்வான் ச, இதி ஏதே — என இவர்களே புதல்வர்கள்.

மித்திரன், வருணன், தாதா, அர்யமா, அம்சன், பகன்' இந்திரன், விவஸ்வான் ஆகியவர்களே அந்த எட்டு பிள்ளைகள் ஆவர்.

१०. हिरण्यगर्भो हँसश्शुचिषत् ।
ब्रह्मजज्ञानं तदित्पदमिति ।।

ஹிரண்யகர்போ ஹம்ஸஃ சுசிஷத் |
ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானம் ததித் பதம் இதி ||

(१) हिरण्यगर्भस्समवर्तताग्रे
भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् ।
स दाधार पृथिवीं द्यामुतेमां
कस्मै देवाय हविषा विधेम ।।

ஹிரண்ய கர்பஃ ஸமவர்த்ததாக்ரே
பூதஸ்ய ஜாதஃ பதிரேக ஆஸீத் |
ஸதாதார ப்ருதிவீம் தயாம் உ தேஷாம
கஸமை தேவாய ஹவிஷா விதேம ||க||

—யஜுர்வேதம, 4–1–8,

(२) हँस· शुचिषत् वसुरन्तरिक्षसत्
होता वेदिषत् अदितिर्दुरोणसत् ।
नृषद्वरसत् ऋतसत् व्योमसत्
अब्जा गोजा ऋतजा ऋतं बृहत् ।।

—தைத்ரீய ஆரண்யகம், 10—வது பிரச்சன், 12வது அனுவாகம்.

ஹம்ஸயஃ சுசிஷத் வஸுரந்தரிக்ஷஸத்
ஹோதா வேதிஷத் அதிதிஃ துரோணஸத் |
ந்ருஷத் வரஸத்ருதஸத் வ்யோமஸத் அப்ஜா
கோஜா ருதஜா அத்ரிஜா ருதம் ப்ருஹத் ||உ||

(३) ब्रह्मजज्ञानं प्रथमं पुरस्तात्
विसीमतः सुरुचो वेन आवः ।
स बुध्निया उपमा अस्य
विष्ठाः सतश्च योनिमसतश्च दिवः ।।

ப்ரஹ்மஜ ஜ்ஞானம் ப்ரதமம் புரஸ்தாத்
விஸீமதஃ ஸுருசஃ வேன ஆவஃ |
ஸ புத்னியா உபமா அஸ்ய
விஷ்டாஃ ஸதஃ சயோனிம் அஸதஃ ச திவஃ ||ங||

—தைத்ரீய ஆரண்யகம், 10—வது பிரச்னம், முதல் அனுவாகம்.

(४) तदित्पदं न विचिकेत विद्वान् ।
यन्मृतः पुनरप्येति जीवान् ।
त्रिवृत् यत् भुवनस्य रथवृत् ।
जीवो गर्भो न मृतः स जीवात् ।।

ததித் பதம் ந விசிகேத வித்வான் |
யன் ம்ருத꞉ புன꞉ அப்யேதி ஜீவான் |
த்ரிவ ருத யத் புவனஸ்ய ரதவ்ருத்
ஜீவோ கர்போ ந ம்ருத꞉ ஸ ஜீவாத் ||ச||

—தைத்ரீய பிராம்மணம், 8—வது அஷ்டகம், 7—வது பிரச்னம், 10—வது அனுவாகம்.

இந்த நான்கு மந்திரங்களின் ஆரம்பச் சொற்களை மட்டும் இங்கே சொன்னால் போதும் என்று கருத்து.

பிராம்மண வாக்கியம்

११. गर्भः प्राजापत्यः ।
अथ पुरुषः सप्तपुरुषः ।।

காப்ப꞉ ப்ராஜாபத்ய꞉ |
அத புருஷ꞉ ஸப்த புருஷ꞉ ||கக||

ப்ராஜாபத்ய꞉ — பிரஜாபதியைச் சேர்ந்த, கர்ப்ப꞉ — கர்ப்பம் தரித்தல் முன்பு சொல்லப் பட்டது, அத — இனி, ஸப்த புருஷ꞉ — ஏழு சேவகர்களும், புருஷ꞉ — சூரியனும் அடுத்த அனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகின்றனர்.

" ஹிரண்யகர்ப்ப꞉ " — என்கிற மந்திரத் தில முன்பு பரஜாபதி சம்பந்தமான கர்ப்பம் தரித்தல் கூறப்பட்டது. இனிமேல் அடுத்த அனுவாகத்தில் சூரியனும், அவருக்கு பணி புரிபவர்கள் போல் இருக்கும் நட்சத்திரம், மாதம், பட்சம், பருவகாலம், வருடம், பகல், இரவு ஆகிய ஏழு அபிமானி தேவர் களும் விளக்கமாகக் கூறப்படுகின்றனர். இவ்விதம் இந்த அனுவாகத்திற்கும் அடுத்த அனுவாகத்திற்கும் உள்ள தொடர்பை அறிய வேண்டும்.

பதிமூன்றுவது அனுவாகம் முற்றிற்று

(தொடரும்)

கவனிக்கவும்

மணியார்டர் கூபபனில (Money Orders) சந்தாத்தொகை அனுப்பும்போது, சந்தா நெம்பரைக் குறித்து அனுப்பவும். சந்தாதாரர்கள் தங்களுடைய நெம்பரை ஸப்தகிரி மாத வெளியீடு உறையில் (Cover) கவனிக்கவும்.

ஆசிரியர்:

ஆழ்வாரின் ஆனந்தக் களிப்பு

டாக்டர் கு. தாமோதரன், M.A., M.Lit., Ph. D., திருப்பதி.

★ ★ ★ ★

உலகில் காணப்பெறும் மக்கள் பலவகையினர். சிலர் எப்பொழுதும் மலர்ந்த முகத்தினராகவும் துன்பச் சாயலற்ற நிலையினராகவும் தோற்றமளிக்கின்றனர். நடைமுறையில் வந்துறும் பேரிடர்களையும் பொருட்படுத்தாது அன்னார் இன்பநிலையினராக உள்ளனர். வேறு சிலர் சிறுசிறு நிகழ்ச்சிகட்கும் மனம் உளைந்து ஏதோ மலையைத் தலையிலே தாங்கிக் கொண்டிருப்பவரைப் போன்ற தோற்றமளிக்கின்றனர்.

அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு இந்து சமயத்துறவி சொன்னார். ''எப்பொழுது பார்த்தாலும் கவலை தோன்ற இருக்கின்றவர் பெரும் சிந்தனையாளரைப் போன்று தோற்றமளிப்பவர்தான் நல்ல துறவி-சமய அறிஞர் என்று நினைப்பது தவறு; அவர் இருக்க வேண்டிய இடம் மனக்கோளாறுடையவர் இருக்கும் மருத்துவ விடுதியே''. இந் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த கவிஞரான பாரதியார் கருத்தின்படி 'பாவி' யார் என்றால் இதோ அவர்தரும் விடை; 'எப்பொழுதும் கவலையிலே மூழ்கியிருப்பான் பாவி' இது ஒரு புதுமையான விளக்கமன்றோ?

நாம போற்றி வணங்கும் பெரியார் ஆசாரிய பெருந்தகை-நம்மாழ்வார் என்கின்ற மாறனார் சிறந்த சமய தத்துவ அறிஞர். அத்தோடு மட்டுமல்ல. அவர் தனிப் பெருங் கவிஞருமாவார். அவர் தம் நூல்களில் பல இடங்களில் உள்ளமுருகி இறைவனை நோக்கி அவர் பாடும் பாடல்கள் உள்ளன. அவை படிப்பவர் உள்ளங்களை உருக்குவனவாக் அமைந்துள்ளன. 'கவிதை பொலிவு பெறுவது அவலத்தை வெளியிடுகையிலேயே' என்ற கருத்தும் உண்டு. ஆயினும் ஆழ்வார் மகிழ்ச்சி நிலையில் பாடவில்லையா? அத்தகைய கவிதைகள் யாவை என்ற எண்ணம் எழுந்தது? அவர் தம் மகிழ்ச்சி எத்தகையது? அது பெருகியது எப்போது என அறியும் போது ஓர் பேருண்மை தெரிய வந்தது. அதனை உங்களுடன் பங்கிட்டுக் கொளவதே இன்று என் நோக்கம்.

இறைவனால் மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார் இறைவனைக் கண்ட நிலையில் - அவனை அனுபவிக்கையில்—ஆனந்தம் கொள்வது இயல்பே. உலகினர் நிலைகண்டு ஆழ்வார் துன்ப மிக அடைகின்றார். அவர்பால் கருணை கொண்டு அன்னாரை நல்வழிப்படுத்தும் நோக்கோடு அவர்க்கு அறிவுரை பகர்கின்றார் அறிவுரை கேட்ட மக்கள் திருந்திய நிலை கண்டு தம் நோக்கம் நிறைவேறிய காரணத்தால் ஆழ்வார் இன்பம் எய்துகின்றார். அம் மகிழ்ச்சி பாடலிலும வெளிப்படுகின்றது. மற்றும் இறைவனையே நினைந்து நினைந்து போது போக்குகையில் அவனது குணம் செயல்களை எண்ணி எண்ணி ஆழ்வார் குதூகலம் கொள்வதும் காணப பெறுகின்றது. இமமகிழ்ச்சியே பெருக்கெடுத்து ஓடும் இடங்களும் உண்டு. இவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் காண்போம்.

இறைவன் - மாயவன் - தன்னோடு கலந்ததனால் அவனது அணி அழகையும் அவயவ அழகினையும் மகிழ்ச்சியோடு வெளியிடுகின்றார்

ஆழ்வார். இப்பாடல்களில் கண்ணபெருமானுடைய ஒளிமிக்க முடி, கைகளில் உள்ள சங்கு சக்கரங்கள், உடலில் உள்ள ஆரம், நூல இவை ஒளியுடன் திகழ்வதைக் கூறுகின்றார். மற்றும் அவன் அவயவ அழகையும் அடுத்து மொழிகின்றார். கண் — செந்தாமரைத் தடம், வாய் — செங்கமலம்; அடிகள் — செந்தாமரை; உடம்பு — செம்பொன் என்று பாடுகின்றார்.

'' அந்தாமத்து அனபு செய்து என
ஆவிசேர் அமமானுக்கு
அந்தாமவாழ முடி சங்கு ஆழி நூல ஆரமுள
செந்தாமரைத்தடம் கண் செஙகனிவாய
செங்கமலம்
செந்தாமரை அடிகள்; செம்பொன்
திருவுடம்பே.'' (2-5-1)

தாமம் என்பது இடம் — வைகுந்தம். வைகுந்தத்திலுள்ளார் அனைவர்பாலும் செய்யும் அன்பினை இவர் ஒருவர்பால் அவன் செய்தானும். இப்படிச் செய்தற்குக் காரணம் அவன் இவர்க்கு அம்மான் ஆகையாலேயே அவன் தனித்து வரவில்லை. தன்னை அடுத்த நித்ய சூரிகளோடு வந்தான் என்பதை அடுத்த வரியில் வரும் ஆழி நூல் இவை உணர்த்தும் என்பது ஆளவந்தார் கூறும் பொருள். எம்பெருமானுர் வேறு விசேடப் பொருள் கூறுவர். இவரோடு கலப்பதற்கு முன் இறைவனைப் போன்ற அவன் அணிகளும் ஒளியிழந்து காணப் பெற்றன. கலந்த பின் இறைவனைப் போன்றே அவையும் ஒளிப் பொருளாகிச் சத்தை பெற்றன என்கிறார் அவர். இவரோடு கலந்தபின் துன்பமெல்லாம் தீர இவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில கண்கள் செந்தாமரைத் தடாகம் போன்று செவ்வை பெறறன. உபசார வார்த்தைகளைக் கூறிடும் அதரம் சிவநது கனிந்து செந்தாமரை போலே இருந்தது கண்ணின் பார்வைக்கும் புன்முறுவலுக்கும் தோற்றுவிழும் திருவடிகள் செந்தாமரை போன்றன. அடியில விழுந்தவர் அனுபவிக்கும் திருமேனி ஓட வைத்த பொன்னின் நிறமுடையதாயிற்று என்று பதசாரம் காணலாம்.

அத்தோடு மட்டுமல்லாமல் எல்லாப் பொருள்களும் தன்னுள் அடங்கப் பெற்றவனாய் இருக்கும் அவன் வடிவு மரகத மலையினை ஒத்து விளங்குகிறதென்கின்றார். மேலே கூறிய உவமைகள் கூட ஒப்பாள் என மறுத்து

'' அப்பொழுதைத தாமரைப்பூ கண்
பாதம் கை கமலம்''

என்று அப்பொழுதலர்ந்த தாமரையை ஒப்பாகக கூறுகின்றார் அதற்கு மேலும்

'' எப்பொழுதும் நாள திங்கள் ஆண்டு
ஊழி ஊழிதொறும்
அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது
என் ஆராவமுதமே. ''

என்று மிகச்சிறிய கணநேர அனுபவமானாலும் ஊழிக்கால அனுபவமானாலும் அது புதிது புதிதாக இருக்கின்ற தன்மையை அழகுற விளக்குகின்றார் ஆழ்வார். இஃது ஆழ்வார் இறைவனோடு கலந்த கலப்பால் பெற்ற மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடு.

மற்றொரு திருவாய்மொழியில் (2-6) தான் பெற்ற நன்மைகளைக் கூறி மகிழ்க்கின்றார். பாடலே எளிய பாடல். அதனையே காண்போம்.

'' உன்னைச் சிந்தை செயதுசெய்து
உன்நெடுமாமொழி இசைபாடி ஆடி என்
முன்னைத் தீவினைகள் முழுவோ
அரிந்தனன் யான
என்னைச் சிந்தையினுள் இகழ்ந்த இரணியன்
அகல்மார்பம் கீண்டிவன
முன்னைக் கோளரியே! முடியாதது
என் எனக்கே? '' (2-6-6)

இனிமையாலே விடவொண்ணுதபடியாக இருக்கின்ற உன்னை இடைவிடாது நினைத்து, உன் பெருமை பொருந்திய எல்லையற்ற புகழை (திருவாய் மொழியை) இசையோடு பாடி மகிழ்ச்சியால் ஆடினேன்; அதன் பலனுக என்னுடைய பல காலமாகச் சேர்த்த பாவச் செயல்களை வேரோடே போககினேன் என்கின்ருர் இது நான் பெற்றது. உன்னை நெஞ்சினுல் இகழ்நத இரணியனது அகல் மார்வத்தைப் பிளந்த - எளிதிலே இழித்துப் போட்ட எனது கோளரியே - வலிய சிங்கமே! எனக்கு இனி முடியாதது என்ன உள்ளது? சிந்தையால் இகழந்தவர்களையே அவன் அழிக்கின்ருன் என்ற நயம் காணல் தகும்.

மேலும் பேசுகின்ருர்: முழு ஏழ் உலகும் உண்ட அவன் 'உகந்து வந்து அடியேன் உட் புகுந்தான்' என்கின்ருர்! அவன் வரவு உகப்பால் நிகழ்ந்தது. பெயரளவில் நடந்தது அன்று; 'அவன் இனி அகல்வானு மல்லன்' என்று கூறுகின்ருர். பிரிவு இல்லை என்பதாம். இதனுல் பெற்ற நன்மை இவர்க்கு மட்டுமன்று, பனை நிழல் போல அன்று; இவரைச் சேர்ந்தவருடைய தூறு மண்டியது போன்ற நோய்கள் பலவும் ஓட்டப் பெற்றனவாம். மற்றும் அவர்கள் கீழ் மேல் எழு பிறவியிலும் நரகம், வெம்நரகம், விடியா வெந்நரகம் சேர்தலினின்றும் மாறினர் என்றும் பலன் கூறுகின்ருர். "செடியார் நோய்கள் எல்லாம் தூந்து எமா கீழ்மேல் எழுபிறப்பும் விடியா வெந்நரகத்து என்றும் சேர்தல் மாறினரே." (2-6-7) தன்னைச் சேர்ந்தார் பெற்ற பேற்றிற்கு ஆழ்வார் மகிழ்தல் இங்குக் கூறப் பெறுகின்றது;

இன்னெரு திருவாய் மொழியில் புலவர்களை மானிடம் பாடவேண்டாமென விடுத்த வேண்டுதல் நிறைவேருதுபோயினும், தான் இறைவனையே பாடிப் பரவும் பேறு பெற்றமைக்கு மகிழ்நது பாடுகின்ருர். 'நான் ஓர் குறைவு இலனே' என்றும், 'மனத்துப் பரிவு இலனே' என்றும இடம், துயர், துன்பம், அல்லல், துக்கம, தளர்வு, கேடு இவை இறையுமிலன என்றும் பத்துப் பாசுரஙகளில் பாடுகின்ருர். இதற்கு அவர் கூறும் காரணம் மாயனைக் – கண்ணனைத் – தாள் பற்றியமை தான. அவன் புகழ் ஏததியும் பாடியும் ஆடியும் அனுபவிக்கப் பெற்றமைக்கு மகிழ்கின்ருர். அவன் புகழ்தான் எததகையது எனின் அதனை விளக்கும் ஒரு பாடல் காண்போம்.

துன்பமற்றதும் ஒளியுடையதுமான பரம பதத்தில் நிற்கும் தன் தன்மை சிறிதும் குறையாதவாறு துயர் நிறைந்த மனிதர் பிறவியில் பிறந்து கண்கட்குப் புலப்படுமாறு வந்து அடியார்களை அழகாலே நோவு படுத்தியும பகைவர்களை ஆயுதத்தாலே நோவு படுத்தியும் தன் தெய்வத் தன்மையை இவ்வுலகத்தில் புகும்படி செய்கின்ற இறைவன் – துயரமில்சீர்க் கண்ணன் – மாயன் – அவனது நற்குணப் புகழை அநுபவித்த யான் ஒரு துன்பமும் இல்லாதவன் ஆனேன் என்று பாடுகின்ருர். அடியவர்க்கு உதவ இவவுலகில் அவதரித்ததே அவன் புகழ் என்றும் கருத வேண்டியது.

"துயரில் சுடர்ஒளி தன்னுடைச் சோதி
நின்ற வண்ணம் நிற்கவே
துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில்
தோன்றி, கண்காண வநது
துயரங்கள் செய்து தன் தெய்வநிலை உலகில்
புகஉய்க்கும் அம்மான்
துயரம் இலசீர்க் கண்ணன், மாயன் புகழ்துற்ற
யான் ஓர் துன்பம் இலனே." (3-10-6)

(தொடரும்)

முக்கவி கண்ட காப்பியம்

ஸ்ரீ. T. G. அனந்த சுப்ரமணியம், திருப்பதி.

(காபேயன்)

"ஆரண்ய காண்டம்"

—⁂O⁂—

(முன் இதழின் தொடர்ச்சி)

தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டு முனிவரிடம் அனஸூயை கொடுத்தாள். முனிவர் ஆசமனம் செய்து விட்டு பிரஸன்னமாகி 'இந்தத் தண்ணீர் எங்கு கிடைத்தது'? என்று வினவினார்.

'பிரபுவே! தங்கள் தபோ மஹிமையாலும், பரமேச்வரனின் அருளாலும் கங்காதேவி பிரசன்னமாகியுள்ளாள்' என்று கூறினாள்.

முனிவர், நான் நேரில் பார்த்தால்தான் எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படும் என்று கூறி அனஸூயையுடன் அங்கே வந்தார். பள்ளத்தில் கங்கை தண்ணீராகக் காட்சியளித்ததைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு பிரார்த்தித்தார்.

கங்கை இருவரிடமும் விடை பெற்றுக் கொள்ள விரும்பினாள்.

அனஸூயை கங்கையைப் பார்த்து 'தேவி! தாங்கள் இங்கேயே தங்கி எங்களை அனுக்கிரஹிக்க வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கிறாள்.

கங்கை அனஸூயையைப் பார்த்துக் கேட்கிறாள் ''தேவி! தாங்கள் சிவனுக்கும், முனிவருக்கும் செய்த பூஜை, சேவை இவைகளின் ஒரு வருஷ பலனை எனக்குக் கொடுத்தால் நான் இங்கேயே தங்கி விடுகிறேன்'' என்றாள்.

அனஸூயை கொஞ்சமும் தயங்காமல் ஒரு வருஷ பலனைத் தந்தாள். கங்கை அங்கேயே தங்கிவிட்டாள், அந்த கங்கைக்கு அன்றைய தினத்திலிருந்து ''மந்தாகினீ'' (मन्दाकिनी) என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

"शंकरार्चनसंभूतं फलं वर्षस्य यच्छसि ।
स्वामिनश्च तदा स्थास्ये देवानामुपकारणात् ॥
तस्माच्च यदि लोकस्य हिताय तत्प्रयच्छसि ।
तर्ह्यहं स्थिरतां यास्ये यदि कल्याणमिच्छसि ॥"

[शिव पु. रु. स 4. 45. 46]

இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த அனஸூயையை வணங்கி நின்றாள் சீதை. அனஸூயை பழுத்த பதிவ்ரதையானதால் சீதையின் அழகைக் கண்டு பிரமித்து, தன்னிடமிருந்த ஆபரணங்களையும், அணிகளையும் பட்டாடைகளையும் அணிவித்து, ஆசிகூறி, அவளுக்கு நல்ல உபதேசங்களைச் செய்கிறாள். இம்மாதிரி அனஸூயை சீதைக்குச் செய்தது உலக இயற்கை. புதுமணப் பெண்ணுக்கு வயோதிகர்கள் தன் நகைகளைப் போட்டு அழகு பார்ப்பதும், அப்பெண்ணுக்கு நல்லுரைகள் கூறுவதும் உலகவழக்கு.

"अमित दानि भर्ता वैदेही अधम सो नारि जो सेव न तेही ।
धीरज धर्म मित्र अरु नारी आपद काल परिखि अहिं चारी ॥"

பெண்களுக்கு எல்லாவிதமான சுகங்களையும், பெருமைகளையும் கொடுக்கக் கூடியவன்

கணவனே! ஆகையால் எவளொருவள் பதிக்குச் சேவை செய்யவில்லையோ அவள் பதிதையாகிறுள். சிவபுராணத்தில் கீழ் வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது,

"मितं ददाति जनको मितं भ्राता मितं सुतः ।
अमितस्य हि दातारं भर्तारं पूजयेत्सदा ॥"

தகப்பஞர் கொஞ்சம் கொடுப்பார்: பிள்ளையும், சகோதரனும் அளவாகக் கொடுப்பார்கள். கணவன் மாத்திரம் அளவில்லா அன்பைக் கொடுப்பான். ஆகையால் கணவனை பூஜிப்பது விசேஷமாகும். மேலும் பிரஸ்தாவரத்ஞகரத்தில்

"आपत्सु मित्रं जानीयात् युद्धे शूरं धने शुचिम् ।
भार्यां क्षीणेषु वित्तेषु व्यसनेषु च बान्धवम् ॥"

ஆபத்காலத்தில் நண்பனையும், யுத்த நேரத்தில் சூரனையும், நலலபொருள் இருக்கும் சமயத்தில் நேர்மையையும், ஏழ்மை நேரத்தில் மனைவியையும், கஷ்ட காலத்தில் உறவினர்களையும் புரிந்துக் கொள்ளலாம்.

மகாபாரத வனபர்வ நளதமயந்தி ஸம்வாதத்தில்,

"न च भार्या समं किञ्चिद्विद्यते भिषजां मतम् ।
औषधं सर्वदुःखेषु सत्यमेतद्ब्रवीमि ते ॥"

மனிதனின் வியாதியைத் தீர்ப்பதற்கு வைத்யனைவிட மனைவியின் அன்புச்சேவையே மருந்தாகும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. போஜசம்புவில் இராமன் ஸீதையைப் பற்றிக் கூறுகிறுன்.

"**आद्यौ सिद्धौषधिरिव हिता**" என்று உடல் ரோகமானுலும், மனேவியாதியானுலும் ஓர் உயர்ந்த மூலிகையாக எனக்கு நன்மையைச் செய்வாள்''.

பாகவதம் கீழ்வருமாறு கூறுகின்றது :

"दुःशीलो दुर्भगो वृद्धो जडो रोग्यधनोऽपि वा ।
पतिः स्त्रीभिर्न हातव्यो लोकेप्सुभिरपातकी ॥"

உண்மையான பெண்ணுக இருந்தால் கணவன கெட்டவனுக இருந்தாலும், முட்டாளாக இருந்தாலும், ரோகியாக இருந்தாலும், ஏழையாக இருந்தாலும் அவனை நிந்திக்கக் கூடாது.

இந்த கருத்தை துளசிதாஸர் கீழ்வருமாறு கூறுகிறார்:

"बृद्ध रोगवस जड़ धनहीना ।
अंध बधिर क्रोधी अति दीना ॥
ऐसे हु पति कर किए अपमाना ।
नारि पाव जमपुर दुख नाना ॥"

மேலும் சிவபுராண பார்வதீ காண்டத்தில்

"अकुष्टापि न चाक्रोशेत् प्रसीदेत्ताडितापि च ।
क्लीबं वा दुरवस्थं च व्याधितं वृद्धमेव च ।
सुखितं दुःखितं वापि पतिमेकं न लङ्घयेत् ॥"

என்று கூறப்படுகின்றது. காளிதாஸனும் சாகுந்தலத்தில் கூறுகிறுன். கண்வர் சகுந்தலைக்கு உபதேசிக்கிறுர்.

"भर्तुर्विप्रकृतापि रोषणतया मा स्म प्रतीपं गमः ॥"

இதில் எவ்வளவு அழகாக மகாகவி உலகத்தைத் தெரிந்து வைத்துள்ளான் என்று தெரிகின்றது.

பெண்களின் பண்பைப் பற்றி வால்மீகி

"स्त्रीणां आर्यस्वभावानां परमं दैवतं पतिः ॥"

என்று கூறுகின்றுர்;

அதற்கு துளசிதாஸர்

"एकै धर्म एक व्रत नेमा काय वचन मन पति पदप्रेम"

என்று கூறுகிறுர் ;

மகாநிர்வாண தந்த்ரம் கூறுகிறது:

"भर्तैव योषितां तीर्थं तपो दानं व्रतं गुरुः ।
तस्मात्सर्वात्मना नारी पतिसेवां समाचरेत् ॥"

பெண்களுக்குக் கணவனைத் தவிர எந்தவித புண்ய ஸ்தலங்களும், தீர்த்தங்களும், தபஸ்ஸுகளும, தான, தர்ம, விரதங்களும் தேவையில்லை: அவனுடைய சேவையே எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிடும்—என்பதை சிவபுராணமும் கூறுகிறது:

"भर्ता देवो गुरुर्भर्ता धर्मतीर्थ व्रतानि च ।
तस्मात्सर्वं परित्यज्य पतिमेकं समर्चयेत् ॥"

சிவபுராணத்தில் பெண்களைப்பற்றி நான்கு விதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது இவ்விபரத்தை பரமேச்வரன், பார்வதிக்குக் கூறுகிறார்.

"चतुर्विधास्ताः कथिता नार्यो देवि पतिव्रताः ।
उत्तमादि विभेदेन स्मरतां पापहारिणः ॥
उत्तमा मध्यमा चैव निकृष्टाति निकृष्टिका ।
ब्रुवे तासां लक्षणानि सावधानतया शृणु ॥
स्वप्नेऽपि यन्मनो नित्यं स्वपतिं पश्यति ध्रुवम् ।
नान्यं परपतिं भद्रे उत्तमा सा प्रकीर्तिता ॥
या पितृभ्रातृसुतवत् परं पश्यति सद्धिया ।
मध्यमा सा हि कथिता शैलजे वै पतिव्रता ॥
बुद्ध्वा स्वधर्ममनसा व्यभिचारं करोति च ।
निकृष्टा कथिता सा हि सुचरित्रा च पार्वति ॥"
पत्युः कुलस्य च भयात् व्यभिचारं करोति च ।
पतिव्रताधमा सा हि कथिता पूर्वसूरिभिः ॥
या भर्तारं समुत्सृज्य रहश्चरति दुर्मतिः ॥"
[शिव. पु. रु. स २, तृतीयखण्डे अ-52]

பதிவ்ரதைகள் நான்கு-வகைப்படுகின்றனர் உத்தமா, மத்யமா, நிக்ருஷ்டா, அதிநிகிருஷ்டா (அதமா) என்று.

எவளொருவள் கனவில் கூட கணவனையே காண்கிறாளோ அவள் உத்தமமானவள்.

எவளொருவள் பிற புருஷனைப் பார்க்கும் பொழுது சகோதரதகன்மையோடு பார்க்கிறாளோ அவள் மத்யமம் (பொதுவாக கல்யாணமான பெணகள் பிற புருஷர்களைப் பாாக்கக்கூடாது என்பது கருத்து.)

எவளொருவள் தன் தர்மத்தை அறிந்தும் கூட நல்லவளாக இருநதாலும்கூட விபசாரம செய்கிறாளோ அவள் நிக்ருஷ்டை யாகிறாள்.

எவளொருவள் தன் கணவனுக்குத் தெரியாமல் கள்ளக் காதலைச் செய்கிறாளோ அவள் அதமையாக (அதிநிக்ருஷ்டை) ஆகிறாள் (ஆனால் புருஷனுக்குத் தெரிந்து விபசாரம் செய்யலாம் என்று எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது.)

"पुत्राच्छतगुणं स्नेहाद्राजानं च भयादथ ।
आराधयेत् पतिं शौरिं या पश्येत् सा पतिव्रता ॥
कार्ये दासी रतौ वेश्या भोजने जननी समा ।
विपत्सु मन्त्रिणी भर्तुः सा च भार्या पतिव्रता ॥
भर्तुराज्ञां न लङ्घयेद्या मनोवाक्कायकर्मभिः ।
भुक्ते पतौ तदा चात्ति सा च भार्या पतिव्रता ॥"
"यस्यां यस्यां तु शय्यायां पतिस्स्वपिति यत्नतः ।
तत्र तत्र च सा भर्तुरर्चां चरति नित्यशः ॥
नैशमत्सरतां याति न कार्पण्यं न मानिनी ।
मानेऽमाने समानत्वं या पश्येत् सा पतिव्रता ॥"
सुवेषं या नरं दृष्ट्वा भ्रातरं पितरं सुतम् ।
मन्यते च परं साध्वी सा च भार्या पतिव्रता ॥"

என்று பாத்மபுராணம் பதிவ்ரதைகளின் இலக்கணத்தை சிருஷ்டி காண்டத்தில் கூறுகிறது.

பிள்ளையினிடத்தில் வைத்திருக்கும் அன்பைக காட்டிலும், கணவனிடத்தில் அதிகம

இருக்க வேண்டும். அதேபோல் அரசனிடத்தில் எவ்வித பயம் ஏறபடுமோ அவ்வித பயம இருக்கவேண்டும். கணவனை தெய்வமாக வழிபடவேண்டும். கணவனின பணிவிடையில் பணிப் பெணணுகவும், ஊடலில் தாசியாகவும், உணவில் தாயைப்போலவும், ஆபத்காலத்தில் அமைச்சர் போலவும், எவளொருவள் தன கணவனிடத்தில் இருக்கிருளோ அவளே பதிவ்ரதை.

எவளொருவள கணவனின் கட்டளையை மனம், வாக், காயம் இம்மூன்ருலும் தாணடாமலும், கணவன் உண்டபின் உண்ணுகிறவளும், எந்தெந்த இடத்தில் கணவன் உறங்குகிருனே அங்கே படுத்து உறங்குபவளும், கணவனிடத்தில் எந்தவிதமான கோபம், தாபம், பொருமை முதலிய கெட்ட குணங்களைக் கொள்ளாமலும், சுகதுக்கத்தைச் சமமாகப் பார்த்து நடபபவளும், நல்ல அழகான ஆணமகனைப் பார்க்கும் பொழுது பிள்ளையாகவும் சகோதரனுகவும் நினைப்பவளும்தான் பதிவ்ரதை என்ற பதத்திற்கு பொருளாவாள்.

ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகளில் கூறியதைக் காட்டிலும், வேறெங்கும் பதிவ்ரதையின் தர்மததைக் கூறவில்லை என்று சிவபுராணம் கூறுகிறது.

"महान्पतिव्रता धर्मश्श्रुतिस्मृतिषु नोदितः ।
यथैव वर्ण्यते श्रेष्ठो न तथान्योऽस्ति निश्चितम् ॥"

"सहज अपावनि नारि पति सेवत सुभगति लहइ ।
जसु गावत श्रुति चारि अजहुं तुलसि काहरि हि प्रिय॥
सुनु सीता तव नाम सुमिरि नारि पतिव्रत करहिं ।
तोहि प्रान प्रिय राम कहि उँ कथा संसार हित ॥"

மேலும் அனஸூயை கூறுகிருள். "சீதை! பெண ஜென்மம் அபவித்ரமானது. ஆகையால் பெண்கள் தன் கணவனுக்குப் பணிவிடைகள் செய்து மேன்மையை அடைய வேண்டும், என்று வேத, புராண, இதிகாசங்கள்கூறுகினறன ஆகையால் இராமனுடன் கூட இருந்து பணிவிடை செய்வதே மேன்மையைத் தரும்" என்று.

இவ்விஷயத்தை பாத்மபுராண பாதாள கணடத்தில் காணலாம்.

"स्त्रीणां पतिव्रतानां तु पतिरेव हि दैवतम् ।
स तु पूज्यो विष्णुभक्त्या मनोवाक्काय कर्मभिः ॥
स्त्रीणां अथाधिकतया विष्णोराराधनादिकम् ।
पतिप्रियरतानां च श्रुतिरेषा सनातनी ॥"

அதாவது பெண்களுககுக் கணவன் தெய்வம். விஷ்ணுவினிடத்தில் எவ்வளவு பக்தி இருக்கிறதோ அவ்வளவு பக்தியுடன் கணவனைப் பூசிக்க வேண்டும் என்று கூறப்படுகின்றது.

அனஸூயை சீதையினிடம், "துளசி எவ்விதம் நாராயணனுக்குப் பிரியமானவளாக ஆனுளோ அவ்விதம் நீ இராமனிடத்தில் பிரியமாய் இருக்கவேண்டும்" என்று கூறுவதாகய துளசிதாஸர் தன் தோஹாவில் கூறுகின்ருர்.

(தொடரும்)

இந்து சமயக் கையேடு*

திரு அ. நடராஜன், திருப்பதி.

★ ★ ★

அறிமுகம்

உலகில் இன்று வழக்கில் இருந்துவரும் மிக முக்கியமான சமயங்களுள் ஒன்று இந்து மதம. சநாதன தர்மம் என்று அழைக்கப் பெறும் இதுவே மிகவும் தொன்மையான தாகும். மதத்தைப்பற்றிய எந்த ஆராய்சசி யும், அதன் புனித நூல்களில் காணப்படு கின்றனவும், அதன் பிரதான ஆசிரியர் களினுல் விரிதது விளக்கப்பட்டிருப்பனவும, அதைச் சார்ந்த ஞானிகள், முனிவர்கள் மற்றும சித்தர்கள் ஆகியோர் உணர்ந் தறிந்து கொண்டுள்ளனவுமான அதன் மிக நுட்பமான கூறுபாடுகளேயும், உயரிய அம்சங் களேயும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டா லன்றி, முழுமை பெற்றதாக ஆகமுடியாது. இந்துமதம் ஒருவகையில் சமய ஆராய்ச் சிக்குத் தேவையானவை அனைத்தையுமே வழங்குகிறது. இந்து மதம் எந்நிலேக்கும் பொருந்துகிற, எல்லாவற்யைும் தன்னகத்தே கொண்ட, மிகப் பரந்த ஒரு பொது மதம் என சொல்லிக் கொள்ள முடியும்.

இது ஒரு வரலாற்றுச் சமயமன்று; வரலாற்று மனிதர் எவரும் நிறுவாத ஒரு மதம். இதன் அடிப்படை எஞ்ஞான்றும் இருந்து வருவது, நித்தியமானது. வர லாற்றுச் சமயங்களின் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் அவற்றை நிறுவிய மகான் கள் கண்டு கொண்டு எடுத்துரைத்த உணமை களே அடிப்படையாகக் கொண்டனவாகும். இநது மதமோ, எஞ்ஞான்றும் இருந்துவரும், நித்தியமான வேதங்களே ஆதாரமாகக் கொணடிருக்கின்றது; ஞானிகளுக்கும் முனி வர்களுக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டு, ஸ்மிருதி களினுல் நிருபிக்கப்பட்டு, தலேமுறை தலேமுறையாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வருபவை இவை. வேதம் கடவுளின் சொல்லே ஆதலால் அதுவும் கடவுளே ஆகும். எனவே, அது அழி வில்லாதது, நித்தியமானது. அபௌருஷேய மானது, அதாவது, புருஷனுல் — அல்லது மனிதனுல் — ஏற்படுத்தப்படாதது. இந்து மதம் முதலும் முடிவும் இல்லாத சநாதன (பழமையான) சமயம். வேதங்கள், வேதாங் கங்கள், ஸமிருதிகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், ஆகமங்கள், ஆழ்வார்களின் பாசுரஙகள், நாயன்மார்களின் பாடல்கள் ஆகியவற்ருலான ஒரே தொடர்ச்சியான தெய்வீக உண்மை. மாறும் நிலேமைகளுக் கேற்ப அமையும் நிரந்தரமான ஆன்மீக உண்மைகளேப் பற்றியது அது. எனவே, முக்கியமான அடிப்படைக் கொள்கைகளேப் பொறுத்தவரை அது நிலேயானது, மாருதது, ஆனுல், சடங்குகள், கருமங்கள் போன்ற முக்கியமல்லாதனவற்றில் அது நெகழ்ச்சி யுடன் கூடியது.

இந்து மதம் என்பது அயல் நாட்டினர் அளித்த பெயர்; தெளிவில்லாதது. ஆகவே அதைக்காட்டிலும் சநாதன தர்மம் (பழைய மதம்) என்னும் பெயரே சிறந்தது; நிறைவும்

---

* திருமலே - திருப்பதி தேவஸ்தானம் வெளியிட்டுள்ள 'A Hand-Book of Hindu Religion' என்னும நூலின தமிழாக்கம்.

முழுமையும் உடையது. எனினும், இந்து மதம் என்னும் பெயர் நெடுங்காலமாகப் புழக்கத்திற்கு வந்துவிட்டிருக்கும் பெயராகும். தர்மம் அல்லது மதவொழுக்கம் என்பது தனிப்பட்ட முறையிலும் சரி, சமூக நோக்கிலும் சரி, அன்றாட வாழ்வில் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிவரும் அல்லது விளங்க வேண்டிய நேர்மையையும், மோட்ச தர்மத்தையும், அதாவது வாழ்க்கையின் இடர்களினின்றும் கிடைக்கும் விடுதலையின் இயல்பையும் குறிக்கிறது. ஆக அது ஒரு வாழ்க்கையின் தத்துவம் மட்டுமின்றி, ஒரு வாழ்க்கை முறையுமாகும் தத்துவம் அல்லது கொள்கை, நடைமுறை என்னும் இரண்டையும் கொண்டது அது. இந்து மதத்தின் பிரதான ஆதாரம் அல்லது பிரமாணம் வேதம். செயல் முறையில் அதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு உதவியாக இருப்பவை ஸ்மிருதிகள் போன்ற ஏனைய புனித நூல்கள். ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம், சாமவேதம், அதர்வவேதம் என்று நான்கு வேதங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் மந்திரம், பிராம்மணம், உபநிஷத்து என்று மூன்று பிரிவுகள் இருக்கின்றன. மந்திரங்கள், பிராம்மணங்கள் ஆகியவற்றின் உட்கருத்தை அறிந்தவன் 'மந்திரங் கண்டோன்' ஆகின்றான். உள்ளேயும் வெளியேயும் உள்ள இயற்கையின் மீது அவன் ஆதிக்கம் பெறுகிறான். வேதங்கள் மனித ஜாதியின் குழந்தைப் பருவத்தைச் சேர்ந்தவை என்று சொல்வது தவறு. 'உண்மை (ஸத்) அல்லது கடவுள் ஒன்றே, ஞானிகள் அதைப் பலவாறாகக் குறிப்பிடுகின்றனர் என்னும் பழமையான வேத வாக்கியம் ஒன்றில் இந்து மதத்தின் ஆதார கருதியும் எல்லா நிலைகளுக்கும் பொருந்தும் அதன் தன்மையும் அடங்கியுள்ளன. உபநிஷத்துக்கள் அல்லது வேதாந்தம் இந்து மதத்தின் மிக உயரிய போதனைகளாகும்; பிரம்ம வித்தை என்று அழைக்கப் பெறுவது எதை அறிந்து கொண்டால் எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாக ஆகுமோ அந்தப் பிரம்மத்தைப் பற்றிய அறிவைக்கொண்டது. வாழ்வு, சாவு இரண்டின் ஆறுதலும் அவையே. வேதங்களின் அறிவு அனைத்தும் பிரணவம் அல்லது ஓம் என்பதில் அடங்கியுள்ளன. பிரம்மத்தைக் குறித்த வேதாந்த ஞானத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பொருளாதார இலட்சியங்களையும் இன்பக் குறிக்கோள்களையும் பற்றி வேதங்கள் குறிப்பிட்டாலும், மிகச்சிரிய குறிக்கோள் மோட்சம் அல்லது பிரம்மத்தை அறிதல் என்பதே ஆகும். எனவேதான், அது பிரம்ம வித்தை எனப்படுகிறது. துணைகள் அல்லது அங்கங்கள் இல்லாமல் வேதத்தை அறிந்து கொள்ளமுடியாது. சிட்சை, வியாகரணம் (இலக்கணம்), ஜ்யோதிஷம் (சோதிடம்) போன்ற ஆறு அங்கங்கள் இருக்கின்றன.

மனுஸ்மிருதி போன்ற ஸ்மிருதிகள் இந்துக்களின் அறவியல் குறித்து அவர்களது தனிப்பட்ட முறையிலும் சமூக அம்சங்களிலும் விவரிக்கின்றன. உரிமைகளையும் சலுகைகளையும்விடக் கடமைகளையும் ஒழுக்கங்களையும் பற்றியே அவை குறிப்பிடுகின்றன. எங்கும், எக்காலத்திற்கும் பொருந்தக்கூடிய உண்மை, அகிம்சை போன்ற அடிப்படையான அறவியற்கருத்துக்கள் என்றும், குறிப்பிட்ட சில காலங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் யுக தர்மங்கள் அல்லது அந்தந்தக் காலத்திற்குரிய கடமைகள் எனறும் இருக்கின்றன. பராசர முனிவரின் ஸ்மிருதி இக் கலியுகத்திற்காக ஏற்பட்டதாகும். இராமாயணம், மகாபாரதம் என்னும் இதிகாசங்கள் இரண்டும் இராமாவதாரம், கிருஷ்ணாவதாரம் என்னும் இரண்டு அவதாரங்களை விரித்துக் கூறுகின்றன. நேர்மையை மீண்டும் நிலை நிறுத்தவும் தீயதை அழிக்கவும் நெருக்கடியான சமயங்களில் கடவுள் அவதரிக்கிறார்.

அத்தகைய தண்டனைகூட இறுதியில் தீயோரைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்துவதற்குத்தான். பதினெட்டுப் புராணங்கள் உள்ளன. முக்கியமானவை விஷ்ணு புராணமும் பாகவதமுமாகும். அவை சிறப்பாகப் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம், இருத்தல், அழிவு ஆகியவை குறித்த ஒழுங்கான விவரணங்கள். அவற்றின் பிரதான லட்சியம, ரட்சகர் அல்லது முக்தர்களை (அதாவது, சம்சாரத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றவர்களை) உண்டாக்குபவர் என்னும் கடவுளின் அதிகாரித்துவ நம் பொறுப்பை எடுத்துக்காட்டுவதுதான். மனிதனை அவனது பாவததினின்றும் மீட்பதற்காக கடவுள் அர்ச்சை, அதாவது, விக்ரகம் அல்லது மூர்த்தி உருவத்தில் மனித உலகிற்கு இறங்கிவரும் முறையை ஆகமங்கள் விளக்குகின்றன. நாயன்மார்களின் பாடல்களும், ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களும் கடவுளின் மீட்புககருணையை வேண்டி, கோயிலிலுள்ள அர்ச்சை அல்லது மூர்த்தி உருவத்தைச் சிறப்பாகப் போற்றிப் பாடப் பெற்றவையேயாகும்.

வேதங்கள், ஸ்மிருதிகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், ஆகமங்கள், ஆழ்வார்கள் மற்றும் நாயன்மார்கள் ஆகியோரின் அனுபவங்கள் ஆகியவற்றைப் படித்தால், சமயத்தின் உள்ளுண்மையை, அதாவது, மனிதனைத் தெய்வீக நிலைக்கு உயர்த்தும் பொருட்டு, கடவுள் மனிதனின் நிலைக்குப் படிப்படியாக இறங்கி வருவதைக் காணமுடிகிறது. வேதங்களில் பிரம்மம் என்றழைக்கப்படுவது வேதத்தில் அந்தர்யாமியாகவும், ஸ்மிருதிகளிலும் புராணங்களிலும் ஈசுவரனாகவும், இதிகாசங்களில் அவதாரமாகவும், ஆகமங்கள், ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கள், நாயன்மார்களின் பாடல்கள் ஆகியவற்றில் அர்ச்சை அல்லது விக்கிரகம் என்பதாகவும் ஆகின்றது. கடவுளின் அருளினால் மனிதன் மிருக நிலையிலிருந்தும் மனித நிலையினின்றும் ஆன்மீக நிலைகளின் வழியாக முக்தி என்னும் தெய்வீக நிலையை அடைகிறான். ஆகவே, இந்து சமய நூல்கள் எல்லாவற்றிலும், வெவ்வேறு வகை நிலைகளுக்கும் ஆட்களுக்கும் தக்கபடி இருக்கும் ஓர் ஆன்மீக நோக்கத்தின் ஒருமையைக் காண முடிகிறது.

வேதாந்தம் எனப்படுவதில், இந்த ஆன்மிக நோக்கத்தின் ஒருமையையே இந்து மதம் தத்துவவியல் முறையில் (மெய்ப்பொருளியல் முறையில்) விரித்துரைக்கின்றது. தரிசனங்கள் எனப்படும மெய்விளக்கக் கோட்பாடுகள் அல்லது தத்துவவியற் கொள்கைகள் ஆறும், ஒரே குறிக்கோளுடன், அதாவது, வாழ்வின் துயர்களை நீக்கி மோட்சம் அல்லது வீடு பெற வேண்டும் என்னும் ஒரே நோக்கத்துடன் வெவ்வேறு ரிஷிகளினால் இயற்றப்பட்டவையாகும். நியாய—வைசேஷிகம் எனப்படுவது தர்க்கம் அல்லது பிரமாணங்களும் அவற்றின் வாழ்க்கைக் கூறுகளும் என்பதைப் பற்றியதாகும். சாங்கிய—யோகம் எனப்படுவது புருஷன், பிரகிருதி. பிரகிருதியினின்றும் புருஷன் விடுதலை பெறும் வழி முறை ஆகியவற்றை ஆராய்வதாகும். பூர்வ மீமாம்சம் தர்மத்தின் அறவியல் அம்சத்தை வலியுறுத்துவதாகும். உத்திர மீமாம்சம் அல்லது வேதாநதம், எதை அறிந்து கொண்டால் எலலாவற்றையும் அறிந்ததாக ஆகுமோ அந்தப் பிரம்மத்தைப் பற்றிய தலையாய தத்துவத்தைக் குறிக்கின்றது.

(தொடரும்)

சந்தாதாரர்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம்

* * *

ஸப்தகிரி மாத இதழ் ஆண்டு சந்தா ரூ. 5/—

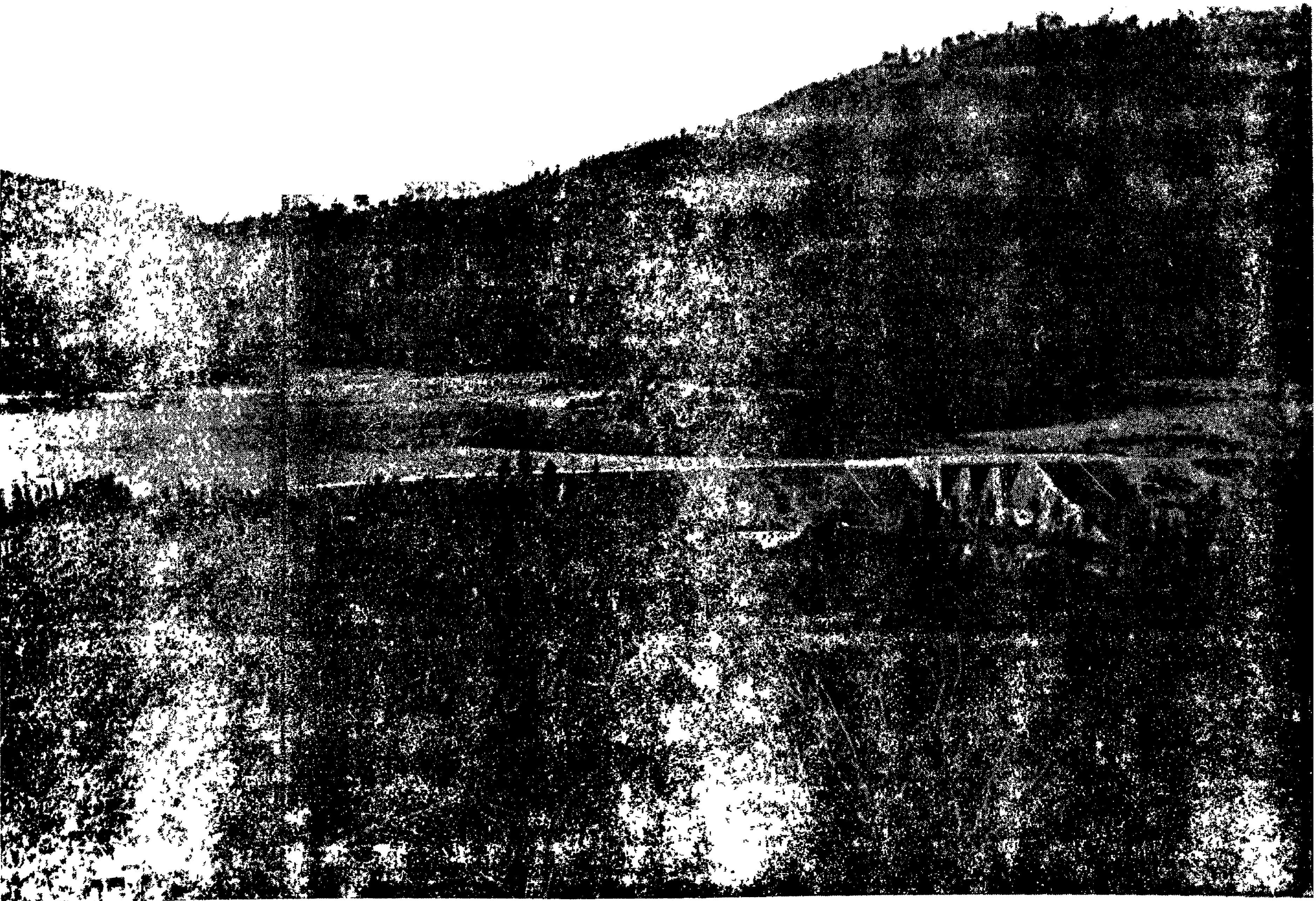
கீழ்க்காணும் சநதாதார்களின் சந்தாக்காலம் புதியகணககின்படி 31-7-73 ல் முடிவடைவதினால், அவர்கள் இந்த விஷயததைக கவனித்து கீழ்க்காணும்படி தங்களுடைய தொகையை எங்களுக்கு மணியார்டர் மூலமாக அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம. மணியார்டர் கூப்பனில் கீழ்க்கண்ட எண்கள் கொணட சந்தாதாரர்கள் முழு விலாசத்துடன் விரைவாக தங்களுடைய சந்தாக்களை செலுத்தாவிடில், அவர்களுககு மாத இதழ் அனுப்பமுடியாது.

T2	5-00	T203	5-00	T562	5-00	T864	5-00	T1155	5-00	T1516	5-00
T5	5-00	T205	5-00	T695	5-00	T876	5-00	T1160	5-00	T1517	5-00
T9	5-00	T208	5-00	T700	5-00	T880	5-00	T1173	5-00	T1518	5-00
T59	5-00	T211	5-00	T701	5-00	T890	5-00	T1324	5-00	T1522	5-00
T63	5-00	T215	5-00	T719	5-00	T901	5-00	T1357	5-00	T1523	5-00
T116	5-00	T243	5-00	T721	4-75	T1078	5-00	T1364	5-00	T1524	5-00
T150	5-00	T265	5-00	T731	5-00	T1098	5-00	T1375	5-00	T1525	5-00
T160	5-00	T268	5-00	T741	4-75	T1111	5-00	T1380	5-00	T1526	5-00
T161	5-00	T280	5-00	T743	5-00	T1118	5-00	T1385	5-00	T1527	5-00
T177	5-00	T283	5-00	T759	5-00	T1119	4-75	T1387	5-00	T1528	5-00
T178	4-75	T285	5-00	T760	4-75	T1124	5-00	T1389	4-75	T1529	5-00
T185	5-00	T309	5-00	T772	5-00	T1128	4-75	T1391	5-00	T1530	5-00
T187	5-00	T310	5-00	T841	5-00	T1130	5-00	T1398	5-00	T1530A	5-00
T189	5-00	T320	5-00	T842	5-00	T1132	5-00	T1412	5-00	T1531	5-00
T196	5-00	T389	5-00	T845	5-00	T1135	5-00	T1513	5-00	T1560	5-00
T197	5-00	T391	5-00	T847	5-00	T1144	5-00	T1515	5-00	T1636	4-92
T198	5-00	T485	5-00								

மாத இதழுக்குச் சம்பநதப்பட்ட பணத்தை, மணியார்டர் மூலமாக, ''ஆசிரியர், தி. தி. தேவஸ்தானம், திருப்பதி. (A. P)'' என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவேண்டும். செக் மூலமாகவோ, அல்லது தவறுதலான முகவரிக்கோ அனுப்பும்படியான பணத்தைப் பற்றிய விபரங்களுக்கு அலுவலகம் எந்த விதமான பொறுப்பும் ஏற்காது என்று அறிவிக்கப் படுகிறது.

ஆசிரியர்:

EDITED AND PUBLISHED ON BEHALF OF THE T. T. DEVASTHANAMS BY K. SUBBA RAO, M.A. AND PRINTED AT T. T. D. PRESS BY M. VIJAYAKUMAR REDDY, MANAGER, T. T. D. PRESS, TIRUPATI.

Gogarbham Dam, Tirumala.